

Ghid practic privind aplicarea procedurii europene cu privire la cererile cu valoare redusă

în temeiul Regulamentului (CE) nr. 861/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 iulie 2007 de stabilire a unei proceduri europene cu privire la cererile cu valoare redusă

Cuprins

1. Introducere	6
1.1. Obiectivul și scopul procedurii europene cu privire la cererile cu valoare redusă	7
1.2. Context general.	7
1.3. Contextul istoric și politic al propunerii.	9
1.3.1. Conferința de la Down Hall	9
1.3.2. Contextul politic.	10
1.4. Dezvoltarea politicii privind procedura europeană cu privire la cererile cu valoare redusă (PECVR)	10
1.4.1. Primii pași către adoptarea propunerii	10
1.4.2. Negocierile și cele șase principii.	11
1.4.3. Evoluția procedurii civile în UE	12
2. Regulamentul – domeniul de aplicare	14
2.1. Domeniul de aplicare al regulamentului – domeniul de aplicare material.	15
2.1.1. Pragul financiar al cererilor europene cu valoare redusă	15
2.1.2. Obiect – pecuniar și nepecuniar	15
2.1.3. Obiect – domenii excluse	16
2.1.4. Obiect – materii incluse	17
2.1.5. Materia civilă și comercială – interpretarea CJUE.	18
2.2. Domeniul de aplicare al regulamentului – domeniul de aplicare geografic	22
2.2.1. Domeniul de aplicare geografic general.	22
2.2.2. Cazurile transfrontaliere – observații generale.	22
2.3. Aplicabilitatea în timp	23
2.4. Relația cu alte instrumente ale UE	23
2.4.1. Regulamentul Bruxelles I.	23
2.4.2. Regulamentul privind notificarea sau comunicarea actelor și Regulamentul privind probele	24
2.4.3. Regulamentul privind TEE și Regulamentul privind SEP.	24
2.4.4. Alte instrumente ale UE	26

2.5. Relația cu legislația internă	26
2.5.1. Dreptul procedural național	26
2.5.2. Dreptul material național	27
3. Declanșarea procedurii	28
3.1. Instanța (instanțele) competentă (competente) pentru primirea cererii	29
3.1.1. Reclamantul trebuie să indice temeiul competenței în formularul de cerere	29
3.1.2. Normele UE privind competența judiciară	29
3.1.3. Normele locale sau „naționale” în materie de competență	32
3.2. Utilizarea formularului de cerere	32
3.2.1. Evaluarea cererii	33
3.2.2. Regimul aplicabil dobânzilor	33
3.3. Costul depunerii cererii	34
3.4. Documente care trebuie atașate la formularul de cerere	34
3.5. Trimiterea cererii către instanță	34
3.6. Regimul lingvistic	35
4. Procedura care se aplică după ce instanța primește cererea	36
4.1. Rectificarea sau completarea formularului de cerere de către reclamant	37
4.1.1. Instanța verifică formularul de cerere	37
4.1.2. Instanța îl informează, dacă este cazul, pe reclamant că cererea nu se încadrează în domeniul de aplicare al PECVR	37
4.1.3. Reclamantul poate solicita asistență pentru a completa formularul de cerere	37
4.1.4. Reclamantului i se solicită să completeze sau să rectifice formularul de cerere	37
4.2. Formularul de cerere se transmite pârâtului	38
4.2.1. Instanța transmite o copie a formularului de cerere A și formularul C	38
4.2.2. Termen	38
4.2.3. Metode de comunicare sau notificare	39
4.3. Ce poate face pârâtul după ce primește formularul de cerere	41
4.4. Cererea sau cererea reconvențională depășește limita	42
4.5. Cererea reconvențională	42
4.6. Termene	43
4.7. Regimul lingvistic	43

5. Stabilirea faptelor	44
5.1. Obligațiile instanței în ceea ce privește chestiunilor litigioase	45
5.1.1. Instanța ia inițiativa stabilirii faptelor	45
5.1.2. Instanța trebuie să specifice mijloacele prin care se obțin probele și natura probelor	45
5.2. Obținerea de informații suplimentare din partea reclamantului și a pârâtului	45
5.3. Instanța decide organizarea unor dezbateri orale	46
5.3.1. Instanța organizează dezbateri orale numai dacă este necesar	46
5.3.2. Instanța poate refuza organizarea unor dezbateri orale	46
5.4. Chestiuni legate de probe	47
5.5. Utilizarea tehnologiilor informației și comunicațiilor (TIC)	47
5.6. Rolul instanței	48
5.6.1. Instanța stabilește procedura	48
5.6.2. Instanța informează părțile cu privire la aspectele procedurale	49
5.7. Termene	49
6. Hotărârea	50
6.1. Pronunțarea unei hotărâri	51
6.1.1. Hotărâre pronunțată în lipsă – generalități	51
6.1.2. Hotărâre pronunțată în lipsă – cererea reconvențională	51
6.2. Hotărâre pronunțată după primirea tuturor informațiilor, inclusiv după obținerea probelor	51
6.2.1. În cazul în care nu au loc dezbateri orale	51
6.2.2. După ce au loc dezbateri orale	52
6.3. Forma, conținutul și notificarea sau comunicarea hotărârii	52
6.3.1. Hotărârea trebuie să fie scrisă, pentru a putea fi notificată sau comunicată părților	52
6.3.2. Limba în care este redactată hotărârea în scopul comunicării sau al notificării	52
6.3.3. Hotărârea este comunicată sau notificată părților	53
6.4. Cheltuieli	53
7. Controlul jurisdicțional și căi de atac	54
7.1. Controlul jurisdicțional în cadrul procedurii europene cu privire la cererile cu valoare redusă	55
7.1.1. Motive pentru solicitarea controlului jurisdicțional	55
7.1.2. Rezultatele exercitării controlului jurisdicțional	55

7.2. Căi de atac.....	55
7.3. Reprezentarea legală a părților în cadrul controlului jurisdicțional	56
8. Recunoașterea și executarea	58
8.1. Recunoașterea și executarea – principii generale	59
8.1.1. Eliminarea procedurii de <i>exequatur</i>	59
8.1.2. Procedura de executare – legislația aplicabilă	59
8.2. Cerințele PECVR – procedura de executare	59
8.3. Utilizarea certificatului privind o hotărâre.....	60
8.3.1. Formularul D	60
8.3.2. Regimul lingvistic al certificatului	60
8.4. Refuzul și limitarea executării	61
8.4.1. Refuzul executării în circumstanțe excepționale.....	61
8.4.2. Procedura de contestare a executării	61
8.4.3. Limitarea sau suspendarea executării	61
8.5. Procedura de executare a hotărârii pronunțate în cadrul PECVR	62
8.5.1. Măsuri în vederea executării.....	62
8.5.2. Autoritățile și agențiile competente pentru executarea hotărârii	62
8.5.3. Probleme lingvistice – implicații practice privind executarea	63
9. Dispoziții finale	64
9.1. Avocați	65
9.1.1. Nu există obligația de a recurge la un avocat în cadrul PECVR.....	65
9.1.2. Costurile aferente recurgerii la un avocat	65
9.2. Informații și asistență	66
9.2.1. Informații – observații cu caracter general	66
9.2.2. Informarea și asistența oferită părților.....	66
9.3. Revizuirea PECVR, inclusiv a limitei financiare	67
9.3.1. Revizuire – observații generale.....	67
9.3.2. Revizuire – valoarea cererii.....	67
Documente de referință și linkuri	68

CAPITOLUL UNU

Introducere

1.1. Obiectivul și scopul procedurii europene cu privire la cererile cu valoare redusă

În contextul obiectivelor vizând să garanteze accesul la justiție și să instituie un spațiu de libertate, securitate și justiție în UE, procedura europeană cu privire la cererile cu valoare redusă are ca obiectiv principal simplificarea și accelerarea soluționării litigiilor transfrontaliere în interiorul UE în cazul cererilor cu valoare redusă și de a reduce, în consecință, costurile acestui tip de litigii între statele membre (a se vedea articolul 1 și considerentele 1, 7, 8 și 36).

În vederea realizării acestui lucru, se pune accent pe necesitatea unei proceduri relativ simple și în special pe caracterul preponderent scris al acesteia. În plus, rolul instanțelor este consolidat în mod semnificativ în ceea ce privește gestionarea evoluției cauzelor, stabilirea faptelor în relație cu părțile din perspectiva cererii și în ceea ce privește posibilitatea ca părțile să utilizeze procedura fără a fi nevoite să recurgă la consiliere juridică și să suporte costurile pe care le implică acest lucru.

Pot recurge la această procedură nu numai persoanele fizice sau grupurile de consumatori, pentru care aceasta se poate dovedi în mod special adecvată, ci și întreprinderile mici care se confruntă cu litigii transfrontaliere în activitatea lor. Obiectivul procedurii de a se derula cu rapiditate trebuie realizat prin respectarea termenelor-limită specifice stabilite pentru diferitele etape ale procedurii. Restricția impusă în

materie de costuri este, de asemenea, un obiectiv important, instanța având obligația de a se asigura că nivelul costurilor dispuse nu este disproporționat în raport cu valoarea cererii.

1.2. Context general

Una dintre principalele preocupări exprimate în mod constant privind funcționarea sistemelor judiciare civile, în special în ceea ce privește posibilitatea ca cetățenii obișnuiți să aibă acces la justiție și să obțină despăgubiri rapid și fără a cheltui sume mari pentru consiliere juridică, viza domeniul cererilor cu o valoare scăzută, în special cele inițiate de către persoane fizice împotriva întreprinderilor sau a altor persoane fizice, în cazul cărora timpul, eforturile și costurile implicate pot fi adesea vădit disproporționate în raport cu valoarea cererii.

Pentru a aborda acest aspect, multe sisteme juridice din statele membre ale UE au elaborat proceduri speciale caracterizate prin eforturi de simplificare, de reducere a cheltuielilor și de accelerare a soluționării acestui tip de cereri introduse de persoane fizice sau de întreprinderi mici⁽¹⁾. Multe dintre aceste proceduri au o serie de caracteristici comune, cum ar fi plafonarea costurilor dispuse de instanță, absența avocaților, simplificarea normelor în materie de probe și, în general, faptul de a

⁽¹⁾ Pentru o descriere a unora dintre caracteristicile exemplificate în procedurile naționale de soluționare a cererilor cu valoare redusă se poate consulta Cartea verde - COM (2002) 746 final; a se vedea punctul 1.4.1 și nota de subsol 8 de mai jos.

conferi instanțelor un grad sporit de responsabilitate în ceea ce privește gestionarea și soluționarea rapidă a cauzelor prin pronunțarea unei hotărâri sau prin acordul părților.

Preocupările care au condus la astfel de inițiative în sistemele juridice naționale sunt mai pregnante atunci când cererile cu valoare redusă sunt introduse în afara granițelor statelor membre ale UE, din cauza problemelor suplimentare generate de lipsa de familiaritate cu legislația și cu procedura instanțelor străine, precum și de nevoia de a lucra în diferite limbi.

1.3. Contextul istoric și politic al propunerii

1.3.1. Conferința de la Down Hall⁽²⁾

Data fiind problematica din jurul acestui subiect, după cum s-a menționat în paragraful precedent, era logic ca o inițiativă timpurie să analizeze posibilitatea de a institui o procedură specială la nivel european pentru a trata cererile din partea consumatorilor și cererile cu o valoare redusă. Astfel, discuțiile cu privire la posibilitatea de a institui o procedură europeană destinată cererilor în materie de dreptul consumatorilor și altor cereri cu valoare scăzută au avut loc în cadrul unei conferințe organizate în Anglia în timpul președinției britanice din prima jumătate a anului 1998.

La această conferință, la care au participat numeroși experți din diferite state membre ale CE, precum și reprezentanți ai instituțiilor europene, s-au susținut prezentări cu privire la diferite tipuri de proceduri, din Europa și din străinătate⁽³⁾. Concluzia generală a acestei conferințe a fost că dezvoltarea unei proceduri europene speciale pentru dreptul consumatorilor și pentru alte cereri cu valoare scăzută ar putea fi utilă din perspectiva desfășurării proceselor în CE, având în vedere în special mobilitatea crescută a persoanelor și a schimburilor comerciale transfrontaliere, precum și importanțele dificultăți cu care se confruntă persoanele fizice și întreprinderile mici în încercarea de a obține despăgubiri prin astfel de cereri.

⁽²⁾ Conferința a avut loc la Down Hall, Hatfield Heath, Hertfordshire, la 22 și 23 iunie 1998. Conferința și raportul aferent sunt menționate în cartea verde la paginile 59-60 și la nota de subsol 185 a cărții verzi.

⁽³⁾ De exemplu, delegații au fost interesați să afle detalii despre procedurile de soluționare a cererilor cu valoare redusă derulate online în Singapore și despre cele din Lisabona privind cererile cu valoare redusă în domeniul dreptului consumatorilor, proceduri care au fost folosite, de asemenea, pentru a soluționa unele cereri transfrontaliere între Portugalia și Spania.

1.3.2. Contextul politic

După intrarea în vigoare a Tratatului de la Amsterdam au fost făcute o serie de declarații politice, cele mai importante dintre acestea regăsindu-se în concluziile reuniunii la nivel înalt de la Tampere, când, pentru prima dată, șefii de guvern din CE s-au întâlnit pentru a discuta aspecte legate de justiție⁽⁴⁾. A urmat programul de măsuri instituit pentru a pune în aplicare concluziile de la Tampere⁽⁵⁾, ulterior reiterate în cadrul Programului de la Haga⁽⁶⁾.

(4) A se vedea considerentul 4; punctele 30 și 34 din concluzii, care pot fi găsite la adresa: http://www.europarl.europa.eu/summits/tam_en.htm, prevăd următoarele în ceea ce privește cererile cu valoare redusă: punctul 30 – „Consiliul European invită Consiliul, pe baza propunerilor înaintate de Comisie, să stabilească standarde minime care să garanteze..... norme procedurale speciale comune pentru simplificarea și accelerarea soluționării litigiilor transfrontaliere privind cererile cu valoare redusă în materie de drept al consumatorilor și de drept comercial” și punctul 34: „în materie civilă, Consiliul European invită Comisia să prezinte o propunere pentru reducerea în continuare a măsurilor intermediare care sunt încă necesare pentru a permite recunoașterea și executarea unei decizii sau a unei hotărâri în statul solicitat. Ca un prim pas, aceste proceduri ar trebui să fie eliminate pentru titlurile privind cererile cu valoare redusă în materie de drept al consumatorilor și de drept comercial...”.

(5) A se vedea secțiunea 1.B.4 din program, astfel cum a fost publicat în Jurnalul Oficial din 15 ianuarie 2001, C 12/1, p. 4; a se vedea, de asemenea, considerentul 5.

(6) A se vedea punctul 3.4.2 din program, astfel cum a fost publicat în Jurnalul Oficial din 3 martie 2005, C 53/1, p. 53.

1.4. Dezvoltarea politicii privind procedura europeană cu privire la cererile cu valoare redusă (PECVR)

1.4.1. Primii pași către adoptarea propunerii

În anul 2000, Comisia Europeană a luat inițiativa lansării unui chestionar pentru a identifica ce proceduri de soluționare a cererilor cu valoare redusă existau în acel moment în statele membre ale CE⁽⁷⁾. A urmat adoptarea unei cărți verzi în lumina schimbărilor aduse Tratatului privind CE prin Tratatul de la Amsterdam și concluziile de la Tampere; cartea verde includea diferite propuneri de acțiuni pentru îndeplinirea angajamentelor politice deja asumate, în special necesitatea unei proceduri simplificate pentru cererile cu valoare redusă care să înlesnească accesul la justiție al celor care doresc să introducă astfel de cereri. Aceasta cuprindea, de asemenea, aspectele referitoare la o posibilă inițiativă referitoare la o procedură europeană privind somația de plată⁽⁸⁾. Răspunsurile trebuiau trimise până la 31 mai 2003 și, pe baza informațiilor colectate, Comisia a înaintat o propunere de regulament în martie 2005⁽⁹⁾, propunerea privind procedura europeană de somație de plată⁽¹⁰⁾ fiind lansată anterior acestei date.

(7) A se vedea raportul redactat de Evelyn Serverin intitulat „*Des Procedures de traitement judiciaire des demandes de faible importance [...]*”, publicat de Cachan, în 2001, după cum se precizează la nota de subsol nr. 2, p. 8 din cartea verde.

(8) Cartea verde COM(2002) 746 final, publicată la 20 decembrie 2002; această carte verde este menționată la considerentul 6.

(9) COM (2005) 87 final, publicată la 15 martie 2005.

(10) COM (2004) 173 final, publicată la 25 mai 2004.

1.4.2. Negocierile și cele șase principii

Dat fiind faptul că exista un acord politic general privind instituirea unei proceduri europene privind soluționarea cererilor cu valoare redusă în cazurile transfrontaliere, ca alternativă la procedurile naționale, negocierile s-au putut axa pe fondul procedurii. Unul dintre punctele dificile a fost stabilirea pragului financiar sub care cererile să fie considerate a avea o valoare redusă, respectiv răspunsul la întrebarea „Ce înseamnă o cerere cu valoare redusă?”; unele state membre vizau un prag relativ scăzut, în timp ce altele doreau un prag care să permită includerea majorității cererilor introduse de consumatori în cadrul procedurii. În cursul discuțiilor din cadrul Parlamentului European și al Consiliului s-a ajuns în cele din urmă la un compromis cu privire la acest aspect.

Un moment decisiv în cadrul dezbaterilor desfășurate în cadrul Consiliului a fost adoptarea, de către miniștrii de justiție, a unor principii care urmau să reprezinte baza negocierilor, precum și a procedurii în sine. Aceste principii, care se regăsesc într-un document al președinției, prezentat miniștrilor în noiembrie 2005 ⁽¹¹⁾, sunt următoarele:

- procedura europeană cu privire la cererile cu valoare redusă ar trebui să fie cu precădere o procedură scrisă – a se vedea articolul 5 alineatul (1) și considerentul 14;
- în cazul în care instanța consideră că acest lucru este necesar, ar trebui să aibă loc și o dezbateră orală;
- pentru a se asigura rapiditatea și eficacitatea procedurii, ar trebui să se stabilească termene-limită pentru fiecare etapă în parte;
- pentru a se facilita desfășurarea ședințelor de judecată și obținerea probelor, urma să se încurajeze utilizarea tehnologiilor moderne de comunicare – a se vedea articolul 8 și articolul 9 alineatul (1);
- reprezentarea juridică nu ar trebui să fie obligatorie – a se vedea articolul 10;
- instanța ar trebui să se asigure că toate costurile recuperabile de la partea care cade în pretenții sunt proporționale în raport cu valoarea cererii – a se vedea articolul 16.

După cum se poate observa din textul regulamentului, principiile menționate în paragraful precedent au fost, într-adevăr, adoptate și constituie o bază importantă a procedurii.

⁽¹¹⁾ Nota nr. 15054/05 a Președinției Consiliului din 29 noiembrie 2005; JUSTCIV 221/CODEC 1107.

1.4.3. Evoluția procedurii civile în UE

1.4.3.1. Abolirea *exequaturului*⁽¹²⁾

Un alt principiu a fost acceptat de la începutul negocierilor referitoare la Regulamentul privind cererile cu valoare redusă, și anume că măsurile intermediare pentru recunoașterea și executarea unei hotărâri pronunțate într-un stat membru în cadrul procedurii nu ar trebui să se aplice în cazul în care hotărârea urmează să fie executată într-un alt stat membru, asigurându-se astfel îndeplinirea obiectivului de a permite recuperarea oricărei creanțe fără a fi nevoie de proceduri judiciare intermediare. Această etapă marchează o evoluție importantă în elaborarea procedurilor civile din UE în materie de justiție civilă. Acest subiect este tratat mai pe larg în prezentul ghid, la punctele 2.4.1.2 și 8.1.1.

1.4.3.2. Relația dintre cererile cu valoare redusă, titlurile executorii și somațiile de plată⁽¹³⁾

Regulamentul privind cererile cu valoare redusă a fost adoptat după ce au fost adoptate alte două regulamente în cadrul cărora măsurile intermediare au fost eliminate, și anume Regulamentul⁽¹⁴⁾ care a creat prima procedură civilă europeană veritabilă – procedura europeană de somație de plată (SEP) – care, la rândul său, a fost precedat de Regulamentul⁽¹⁵⁾ privind titlul executoriu european (TEE). În cazul SEP și TEE, eliminarea procedurii de *exequatur* a fost condiționată de respectarea anumitor garanții în ceea ce privește desfășurarea procedurilor la instanța care emite hotărârea în temeiul acestor instrumente. Acestea trebuie confirmate de către o autoritate competentă printr-un anumit certificat cu o formă prestabilită.

⁽¹²⁾ A se vedea articolul 20 alineatul (1) și considerentul 30.

⁽¹³⁾ A se vedea, de asemenea, considerentul 3 și punctul 2.4.3 din prezentul ghid.

⁽¹⁴⁾ Regulamentul (CE) nr. 1896/2006.

⁽¹⁵⁾ Regulamentul (CE) nr. 805/2004.

1.4.3.3. Principiul recunoașterii reciproce

Cele trei regulamente, fiecare cu un domeniu de aplicare diferit, reprezintă împreună o evoluție practică importantă a principiului recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești în materie civilă, al cărui principal obiectiv este de a simplifica și de a accelera recunoașterea și executarea drepturilor creditorilor dincolo de frontierele naționale, pe întreg teritoriul Uniunii Europene. În acest sens, regulamentele contribuie la construirea unui veritabil spațiu de justiție în Uniunea Europeană, la circulația hotărârilor judecătorești în UE și, prin urmare, la punerea în aplicare a pieței unice.

CAPITOLUL DOI

Regulamentul – domeniul de aplicare

2.1. Domeniul de aplicare al regulamentului – domeniul de aplicare material

Regulamentul prevede două elemente din domeniul de aplicare material al procedurii europene cu privire la cererile cu valoare redusă, și anume pragul financiar al cererilor care se pot introduce în temeiul procedurii și obiectul acestora. În general, cererile al căror obiect se încadrează în descrierea generală a cererilor în materie civilă și comercială intră în domeniul de aplicare al regulamentului, însă sunt supuse unei serii de restricții și excluderi. Noțiunea în sine de „cerere civilă și comercială” a fost interpretată în sens larg de către Curtea Europeană de Justiție.

2.1.1. Pragul financiar al cererilor europene cu valoare redusă

2.1.1.1. Limita superioară

Spre deosebire de SEP și de TEE, în cazul procedurii europene cu privire la cererile cu valoare redusă există o limită superioară, fixată în prezent la 2 000 €; prin urmare, cererile a căror valoare depășește această limită sunt excluse din domeniul de aplicare al procedurii. Existența unei limite superioare nu este neobișnuită în cazul unor astfel de proceduri; ea se întâlnește în multe state membre, însă valorile pragului variază considerabil de la o țară la alta și chiar în interiorul aceluiași stat, ca în cazul Marii Britanii.

2.1.1.2. Modul în care se stabilește valoarea cererii

O problemă importantă este modul în care se stabilește valoarea cererii în sensul regulamentului; acest lucru se prevede la articolul 2 alineatul (1). Mai întâi, se aplică valoarea de la data la care cererea este primită de instanța competentă să soluționeze cererea. În al doilea rând, valoarea este calculată excluzând toate dobânzile solicitate în cererea principală și eventualele cheltuieli și costuri care ar putea fi adăugate la această cerere. Această excludere nu se aplică unei cereri principale care se referă, de exemplu, numai la plata dobânzilor unei creanțe care a fost deja plătită⁽¹⁶⁾.

2.1.2. Obiect – pecuniar și nepecuniar

Spre deosebire de procedura pentru somația de plată europeană, care se limitează la creanțele pecuniare, procedura europeană cu privire la cererile cu valoare redusă se poate aplica și cererilor nepecuniare; această posibilitate este prevăzută la rubrica 7 a formularului de cerere. A se vedea punctul 3.2 de mai jos pentru instrucțiunile de completare a acestei rubrici a formularului. În cadrul unei cereri nepecuniare, un reclamant poate solicita, de exemplu, un ordin pentru a preveni apariția unei probleme juridice, de exemplu accesul nepermis pe o proprietate sau deteriorarea unui bun, sau pentru a cere garantarea îndeplinirii unei

⁽¹⁶⁾ A se vedea punctul 4.5 de mai jos pentru a înțelege în ce măsură valoarea unei cereri reconvenționale contribuie la includerea sau excluderea unei cereri din domeniul de aplicare al regulamentului.

obligații, cum ar fi livrarea de bunuri sau executarea unei alte obligații contractuale. În cazul în care cererea este nepecuniară, acestea trebuie să i se atribuie o valoare care să se încadreze în limita financiară a procedurii europene cu privire la cererile cu valoare redusă.

2.1.3. Obiect - domenii excluse

2.1.3.1. Excluderi generale

Regulamentul exclude în mod expres anumite aspecte din domeniul de aplicare material al PECVR care, în caz contrar, ar putea fi considerate ca încadrându-se în „materia civilă și comercială”. Aceste excluderi vizează materia fiscală, vamală și administrativă, precum și răspunderea unui stat pentru acțiuni sau omisiuni în cadrul exercitării autorității publice, cunoscută, de asemenea, ca *acta iure imperii*. Dacă primește o astfel de cerere, privind domeniile excluse, o instanță va respinge în general cererea din oficiu, pe motiv că nu se încadrează în domeniul de aplicare al procedurii europene cu privire la cererile cu valoare redusă.

2.1.3.2. Excluderi specifice prevăzute la articolul 2 alineatul (2)

Regulamentul prevede, printre altele, că acesta nu se aplică anumitor alte aspecte specifice care sunt considerate ca fiind incluse în noțiunea de materie civilă și comercială. Aceste excluderi, care sunt mai ample decât cele menționate în Regulamentul privind SEP și în

Regulamentul privind TEE și nu sunt în totalitate similare cu acestea, sunt prezentate detaliat la articolul 2 alineatul (2) și sunt reluate în caseta următoare.

- (a) starea civilă sau capacitatea juridică a persoanelor fizice;
- (b) drepturile patrimoniale născute din regimurile matrimoniale, testamente și succesiuni și obligațiile de întreținere;
- (c) faliment, procedurile privind lichidarea societăților insolvente sau a altor persoane juridice, acorduri amiabile, proceduri de concordate și alte procedurile similare;
- (d) asigurări sociale;
- (e) arbitraj;
- (f) dreptul muncii;
- (g) închirierea unor bunuri imobile, cu excepția acțiunilor privind creanțele având ca obiect plata unei sume de bani;
- (h) atingeri aduse dreptului la viață privată sau drepturilor care privesc personalitatea, inclusiv calomnia.

2.1.4. Obiect - materii incluse

2.1.4.1. Materia civilă și comercială – observații generale

Obiectul domeniului de aplicare material al PECVR se referă în principal la ceea ce se consideră a fi *materia civilă și comercială*. După cum se prevede la articolul 2 alineatul (1), în sensul regulamentului, această expresie nu depinde de natura instanței care este implicată în examinarea cererii sau de legislația națională a statelor membre. Expresia trebuie înțeleasă ca fiind în conformitate cu interpretarea autonomă folosită în alte instrumente ale UE, inclusiv în Regulamentul Bruxelles I, Regulamentul privind SEP și Regulamentul privind TEE.

2.1.4.2. Sensul expresiei „materie civilă și comercială”

Expresia nu este definită în regulament, dar se admite, în general, că există o distincție între materia civilă, pe de o parte, și chestiunile de drept public, pe de altă parte, iar Curtea Europeană de Justiție a pronunțat o serie de hotărâri prin care a stabilit cadrul și efectele acestei distincții în cadrul diferitelor instrumente. În ciuda acestei distincții, CEJ a susținut că există anumite chestiuni de drept public care ar fi putea fi totuși considerate ca încadrându-se în sensul expresiei „materie civilă și comercială”. Acest lucru depinde, într-o anumită măsură, de hotărârile luate de Curtea Europeană de Justiție în interpretarea altor instrumente, în special Regulamentul Bruxelles I și actul care a precedat acest regulament, respectiv Convenția de la Bruxelles. Aceste hotărâri sunt detaliate la punctul 2.1.5.

2.1.5. Materia civilă și comercială – interpretarea CJUE

2.1.5.1. Înțelesul autonom al acestei expresii

Într-o serie de cazuri, Curtea Europeană de Justiție a susținut că, pentru a se asigura faptul că drepturile și obligațiile care decurg din instrumentele relevante sunt aplicate în mod egal și uniform, expresia „materie civilă și comercială” nu poate fi interpretată prin raportare la un sistem juridic, ci trebuie să se bucure de un înțeles autonom, derivat din obiectivele și regimul legislației UE în cauză și din principiile generale care reies din ansamblul sistemelor juridice naționale. Curtea a statuat că, în general, există două elemente relevante pentru a stabili dacă un litigiu este sau nu de natură civilă și comercială:

- obiectul litigiului și, prin urmare, temeiul și natura acțiunii și
- părțile implicate și natura raportului dintre acestea.

Pentru raționamentul Curții de Justiție a Uniunii Europene cu privire la acest subiect, a se vedea cauza *Apostolides/Orams*⁽¹⁷⁾ în care Curtea și-a rezumat poziția în următorii termeni:

„... este important să se amintească faptul că, pentru a asigura, în măsura posibilului, egalitatea și uniformitatea drepturilor și obligațiilor care decurg din Regulamentul nr. 44/2001 pentru statele contractante și pentru persoanele interesate, termenii respectivei dispoziții nu trebuie interpretați ca reprezentând o simplă trimitere la dreptul intern al unuia sau al altuia dintre aceste state. Noțiunea trebuie considerată ca fiind o noțiune autonomă, ce trebuie interpretată prin referire, în primul rând, la obiectivele și la sistemul regulamentului și, în al doilea rând, la principiile generale care reies din ansamblul sistemelor juridice naționale. Această interpretare a conceptului «materie civilă și comercială» conduce la excluderea anumitor decizii judecătorești din domeniul de aplicare a Regulamentului nr. 44/2001 datorită elementelor care caracterizează natura raporturilor juridice dintre părțile din litigiu sau obiectul acestuia...”

⁽¹⁷⁾ (Cauza C-420/07, Rec., 2009, p. I-3571, în special punctele 41 și 42, în care s-a făcut referire, *inter alia*, la cauza *LTU Lufttransportunternehmen GmbH & Co. KG / Eurocontrol*, (C-29/76, Rec., 1976, p. 1541) și la cauza, mai recentă, *Lechoritou/Dimisiotis Ormospondikis Dimokratias tis Germanias*, (C-292/05, Rec. 2007, p. I-1519).

2.1.5.2. Acțiuni care implică o autoritate publică

În ceea ce privește acțiunile care implică o autoritate publică, Curtea de Justiție a statuat că o materie nu este „civilă sau comercială” atunci când se referă la un litigiu între o autoritate publică și o persoană privată, iar autoritatea acționează în exercitarea prerogativelor de autoritate publică. Curtea, prin urmare, a operat o distincție între astfel de acțiuni, denumite *acta iure imperii*, care nu sunt în niciun caz incluse în noțiunea de „materie civilă sau comercială” în sensul PECVR, și acțiunile *acta iure gestionis*, care sunt, în general, acțiuni de natură comercială efectuate de un stat și care sunt incluse în această noțiune. CJUE a formulat observații cu privire la acest aspect, de asemenea, în cauza Apostolides⁽¹⁸⁾, după cum urmează:

„... Curtea a considerat că, deși anumite litigii dintre o autoritate publică și o persoană de drept privat pot intra în domeniul de aplicare al noțiunii respective, situația este diferită atunci când autoritatea publică acționează în exercitarea puterii publice... Manifestarea prerogativelor de autoritate publică de către una dintre părțile din litigiu, prin exercitarea de către aceasta a unor puteri exorbitante în raport cu normele aplicabile în relațiile dintre particulari, exclude un asemenea litigiu din materia civilă și comercială...”

⁽¹⁸⁾ A se vedea nota de subsol 17 de mai sus.

2.1.5.3. Hotărâri ale CJUE care ilustrează distincția

Distincția dintre cauzele care nu sunt cuprinse în noțiunea de „materie civilă și comercială” și cele care sunt incluse în această noțiune nu este întotdeauna ușor de realizat în practică. CJUE a examinat acest aspect într-un număr de cauze specifice; în caseta de pe pagina următoare puteți găsi câteva exemple în acest sens.

Câteva cauze care ilustrează distincția operată de CJUE

Acțiuni considerate de CJUE ca „civile și comerciale”:

În hotărârea *Sonntag/Waidmann* (cauza C-172/91, Rec., 1993, p. I-1963), o acțiune în despăgubiri pentru prejudiciile suferite de o persoană care a fost victima unei infracțiuni este de natură civilă. Cu toate acestea, o astfel de acțiune nu intră în domeniul de aplicare al expresiei „materie civilă sau comercială” atunci când partea responsabilă de provocarea prejudiciului trebuie să fie considerată ca o autoritate publică care a acționat în exercitarea prerogativelor publice (în cazul de față, un profesor care supraveghea elevii nu a fost considerat ca „acționând în exercitarea prerogativelor publice”).

În hotărârea *Verein für Konsumenteninformation/Karl Heinz Henkel*, (cauza C-167/00, Rec., 2002, p. I-8111), o cerere introdusă ca acțiune preventivă de o organizație pentru protecția consumatorilor pentru ca unui comerciant să i se interzică să utilizeze clauze contractuale abuzive în contractele încheiate cu persoanele fizice.

În hotărârea *Gemeente Steenbergen/Luc Baten* (cauza C-271/00, Rec., 2002, p. I-10489), o acțiune în regres prin care un organism public solicită de la o persoană de drept privat recuperarea sumelor plătite cu titlu de asistență socială soțului divorțat și copilului, cu condiția ca temeiul juridic și modalitățile de exercitare ale acelei

acțiuni să fie reglementate de normele de drept comun în materie de obligații de întreținere. Cu toate acestea, în cazul în care acțiunea în regres se bazează pe dispoziții prin care legiutorul a conferit organismului public o prerogativă proprie, această acțiune nu poate fi considerată ca aparținând „materiei civile”.

În hotărârea *Préservatrice foncière TIARD SA/Staat der Nederlanden*, (cauza C-266/01, Rec., 2003, p. I-4867), o acțiune prin care un stat solicită unei persoane de drept privat exercitarea unui contract de garanție încheiat pentru a permite unui terț să furnizeze o garanție solicitată și definită de statul respectiv, în măsura în care raportul juridic dintre creditor și garant, astfel cum rezultă din contractul de garanție, nu presupune exercitarea de către stat a unor competențe mai mari decât cele aplicabile în relațiile dintre persoane de drept privat.

În hotărârea *Frahuil SA/Assitalia*, (cauza C-265/02, Rec. 2004, p. I-1543), o acțiune introdusă, în cadrul unei subrogații legale, împotriva unei importator-debitor al unor taxe vamale față de un garant care plătitese aceste taxe autorităților vamale în executarea unui contract de garanție prin care acesta se angajase față de autoritățile vamale să garanteze plata taxelor în cauză de către agentul de expediție, cel care fusese inițial însărcinat de către debitorul principal să achite datoria, trebuie să fie considerată ca încadrându-se în noțiunea de „materie civilă și comercială”.

În hotărârea *Apostolides* (a se vedea mai sus), o acțiune având ca obiect recunoașterea și executarea unei hotărâri privind obligarea la plata de despăgubiri pentru luarea în posesie în mod ilegal a unui teren, retrocedarea și readucerea sa în starea inițială și încetarea oricărei alte intervenții ilegale, în cazul în care, în cadrul procedurii principale, acțiunea privește un litigiu între persoane fizice și nu este introdusă împotriva unor acte sau proceduri care implică o exercitare a prerogativelor publice de către una dintre părțile la proces, ci împotriva unor acte efectuate de către persoane fizice.

În hotărârea *Realchemie Nederland BV/Bayer CropScience AG*, (cauza 406/09, Rep., 2011), o acțiune având ca obiect recunoașterea și executarea unei hotărâri privind condamnarea la plata unei amenzi pentru respectarea unei hotărâri pronunțate în materie civilă și comercială, și anume încălcarea unui drept de proprietate intelectuală al cărui titular era, în temeiul dreptului privat, o societate cu răspundere limitată.

Acțiuni considerate de CJUE ca nefiind „civile și comerciale”:

În hotărârea *LTU Lufttransportunternehmen GmbH & Co. KG/Eurocontrol*, a se vedea mai sus, o acțiune introdusă de către o autoritate publică instituită printr-un tratat internațional pentru a recupera de la o persoană particulară taxele pentru utilizarea echipamentului și a serviciilor acesteia, în cazul în care o astfel de utilizare era obligatorie, iar taxele erau stabilite în mod unilateral.

În hotărârea *Netherlands/Rüffer* (cauza C-814/79, Rec., 1980, p. 3807), o acțiune introdusă de către o autoritate publică responsabilă de gestionarea căilor navigabile publice în exercitarea prerogativelor sale de autoritate publică împotriva unui armator pentru recuperarea costurilor suportate pentru îndepărtarea unei epave în urma unei coliziuni survenite în aceste căi navigabile.

În hotărârea *Lechoritou/Dimosio tis Omospondikis Dimokratias tis Germanias*⁽¹⁹⁾, a se vedea mai sus, o acțiune introdusă de reprezentanții victimelor și de supraviețuitorii unui masacu săvârșit în timpul războiului de către forțele militare, prin care se solicita obținerea de despăgubiri de la statul în cauză.

⁽¹⁹⁾ Citată la nota de subsol 17 de mai sus.

2.2. Domeniul de aplicare al regulamentului – domeniul de aplicare geografic

2.2.1. Domeniul de aplicare geografic general

Regulamentul privind PECVR se aplică în toate statele membre ale UE, cu excepția Danemarcei.

2.2.2. Cazurile transfrontaliere – observații generale

PECVR se aplică numai cauzelor definite ca „transfrontaliere”, adică acelor cauze în care cel puțin una dintre părți își are domiciliul sau reședința obișnuită în alt stat membru decât cel în care se află instanța judecătorească sesizată cu cererea; pentru definiție, a se vedea articolul 3 alineatul (1). La articolul 3 alineatul (3) se prevede că momentul relevant pentru a stabili dacă o acțiune este o cauză transfrontalieră este data la care formularul de cerere este primit de către instanța competentă. Ar trebui să se țină seama de faptul că temeiul factual al acestei condiții trebuie să fie precizat în cerere, la punctul 5 din formularul de cerere A.

2.2.2.1. Reclamanți din afara UE

Având în vedere definiția termenului „transfrontalier” și ținând seama de efectul dispozițiilor Regulamentului Bruxelles I în materie de competență, în anumite circumstanțe, un reclamant cu domiciliul sau reședința obișnuită într-un stat care nu este membru al UE poate fi în măsură să utilizeze PECVR împotriva unui pârât care își are domiciliul sau reședința obișnuită în cadrul UE. Acest lucru se poate întâmpla atunci când pârâtul își are domiciliul sau reședința obișnuită în alt stat membru decât cel al instanței competente, întrucât în acest caz partea nu este în același stat ca cel al instanței și, prin urmare, sunt întrunite condițiile de la articolul 3 alineatul (1).

2.2.2.2. Pârâți din afara UE

În mod similar, un reclamant cu domiciliul sau reședința obișnuită în alt stat membru al UE decât cel al instanței competente poate iniția o acțiune în cadrul PECVR împotriva unui pârât cu domiciliul sau reședința obișnuită în afara UE. Temeiul juridic al competenței unei instanțe din UE în acest scop va fi stabilit de unul dintre instrumentele UE relevante, de exemplu Regulamentul Bruxelles I.

2.3. Aplicabilitatea în timp

Regulamentul privind PECVR se aplică în toate statele membre ale UE, cu excepția Danemarcei, începând cu data de 1 ianuarie 2009. Cu toate acestea, o cerere poate fi introdusă conform procedurii chiar dacă este anterioară acestei date, cu condiția ca obligația pe care se bazează cererea să nu se fi prescris sau ca orice perioadă de prescripție aplicabilă în legătură cu cererea să nu se fi împlinit în conformitate cu legislația aplicabilă relevantă.

2.4. Relația cu alte instrumente ale UE

2.4.1. Regulamentul Bruxelles I⁽²⁰⁾

2.4.1.1. Normele de competență

Regulamentul privind PECVR nu conține dispoziții în materie de competență; prin urmare, pentru a stabili competența instanțelor judecătorești între diferitele state membre ale UE și în ceea ce privește statele din afara UE, trebuie să se aplice prevederile Regulamentului Bruxelles I. Mai multe explicații în acest sens în ceea ce privește

⁽²⁰⁾ A se vedea Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (Bruxelles I), JO L 12, 16.1.2001, p. 1. Acest regulament face obiectul unei revizuiri pe baza unei propuneri din partea Comisiei Europene, care nu a fost încă aprobată de Consiliu și de Parlamentul European.

funcționarea PECVR sunt prezentate mai jos la punctul 3.1.1, în secțiunea referitoare la declanșarea procedurii.

2.4.1.2. Recunoașterea și executarea hotărârilor

Una dintre principalele caracteristici ale PECVR este eliminarea procedurii de *exequatur*⁽²¹⁾, ceea ce înseamnă că o hotărâre pronunțată conform procedurii este recunoscută și poate fi executată în alt stat membru al UE, fără a fi nevoie ca titularul hotărârii să obțină o încuviințare a executării, astfel cum se prevede în Regulamentul Bruxelles I privind recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești. Regulamentul prevede o procedură separată pentru executare, care este prezentată mai jos în prezentul ghid, la punctul 8.2, secțiunea dedicată acestui subiect. Ar trebui subliniat faptul că dispozițiile Regulamentului Bruxelles I privind recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești pot fi încă utilizate pentru a cere executarea unei hotărâri pronunțate în cadrul PECVR, alegerea procedurii aparținând persoanei în favoarea căreia a fost pronunțată hotărârea.

⁽²¹⁾ În acest scop, expresia „abolirea procedurii de *exequatur*” se referă la eliminarea măsurilor intermediare prevăzute în Regulamentul Bruxelles I, în special necesitatea de a cere o hotărâre de încuviințare a executării. După ce va intra în vigoare Regulamentul nr. 1215/2012 („noul Regulament Bruxelles I”), la 10 ianuarie 2015, procedura de *exequatur* se va elimina pentru hotărârile care intră în sfera sa de aplicare.

2.4.2. Regulamentul privind notificarea sau comunicarea actelor și Regulamentul privind probele⁽²²⁾

Aceste două regulamente sunt aplicabile PECVR având în vedere că acestea se aplică, în general, procedurilor civile în cadrul cărora trebuie să fie transmise acte de la un stat membru al UE la altul sau într-un stat membru trebuie să fie obținute probe care se află în alt stat membru. Cu toate acestea, regulamentul conține anumite dispoziții în materie de notificare sau comunicare a actelor și obținerea de probe care prevalează asupra dispozițiilor generale din celelalte instrumente. Acesta conține și anumite dispoziții privind notificarea sau comunicarea actelor care decurg din Regulamentul de instituire al TEE și care prevalează, de asemenea, asupra normelor din Regulamentul privind notificarea sau comunicarea actelor, în măsura în care acestea sunt diferite.

⁽²²⁾ Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială (JO L 324, 10.12.2007, p. 79) și Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 privind cooperarea între instanțele statelor membre în domeniul obținerii de probe în materie civilă sau comercială (JO L 174, 27.6.2001, p. 1).

2.4.3. Regulamentul privind TEE și Regulamentul privind SEP

2.4.3.1. Asemănări și deosebiri față de PECVR

Într-o anumită măsură, aceste două regulamente pot fi incluse în aceeași categorie cu PECVR, întrucât toate aceste trei regulamente au anumite caracteristici esențiale comune, precum norme simplificate privind recunoașterea și executarea prin eliminarea procedurii de *exequatur* și norme privind revizuirea hotărârilor judecătorești pronunțate și a certificatelor emise în cadrul procedurilor respective în cazul în care anumite standarde minime nu sunt respectate. În acest scop, în afară de aspectele menționate în paragraful anterior privind notificarea sau comunicarea actelor, Regulamentul privind PECVR preia din Regulamentul privind TEE anumite norme referitoare la revizuirea deciziilor pronunțate în cadrul PECVR care sunt aplicate procedurii în sine.

O altă trăsătură comună a acestor trei regulamente constă în faptul că pun în practică principiul recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești în materie civilă. Principalul lor obiectiv este acela de a simplifica și de a accelera recunoașterea și asigurarea respectării transfrontaliere a drepturilor creditorilor în Uniunea Europeană. În acest sens, regulamentele respective contribuie atât la crearea unui veritabil spațiu de justiție în Uniunea Europeană, cât și la punerea în aplicare a pieței unice. Fiecare dintre aceste regulamente are un

domeniu de aplicare diferit și nu pot fi aplicate toate oricărei cauze civile transfrontaliere.

În plus, deși există similitudini între cele trei regulamente, există o diferență foarte importantă. PECVR, spre deosebire de TEE și de SEP, se poate aplica atât cauzelor contestate, precum și celor necontestate. Prin urmare, este necesar ca un reclamant potențial să decidă de la bun început în legătură cu procedura care va fi utilizată, iar această decizie va depinde foarte mult de circumstanțele efective ale fiecărui caz, în special dacă este probabil să existe apărare sau nu, precum și, bineînțeles, de valoarea cererii în cauză.

2.4.3.2. Comparație între utilizarea TEE, SEP și PECVR

TEE – această procedură este adecvată numai în cazul în care este nevoie să se execute o hotărâre într-o cauză în care nu a fost prezentată o apărare, cum ar fi o tranzacție judiciară sau în cazul unei obligații create printr-un act autentic executoriu în statul membru de origine. Regulamentul privind TEE definește ce se înțelege în acest sens printr-o cauză în care nu a fost prezentată o apărare; în principiu, este o cauză necontestată și hotărârea se pronunță în lipsă sau implicit ori o cauză care a fost contestată inițial, dar ulterior apărarea fost retrasă.

SEP – această procedură este adecvată în special pentru un reclamant care dorește să depună o cerere împotriva căreia nu s-a prezentat nicio apărare; cererea este depusă de reclamant la instanța care, în cazul în

care cererea este acceptată, emite somația și o notifică sau o comunică părâtului, care poate depune o contestație, dar nu există alte proceduri judiciare în cadrul SEP deoarece, în cazul în care părâtul se opune emiterii somației, cauza încetează să fie tratată în cadrul SEP și urmează să fie soluționată în conformitate cu normele obișnuite de procedură civilă; în cazul în care părâtul nu se opune somației la notificare sau comunicare, reclamantul poate lua măsurile de executare necesare, după caz, pentru garantarea plății. Această procedură este adecvată în special pentru a fi utilizată de către solicitanții care introduc cereri multiple, de exemplu furnizorii de energie și întreprinderi care desfășoară activități similare care introduc cereri împotriva clienților rău-platnici.

Deși domeniul de aplicare al SEP și TEE este similar, diferența dintre acestea este că TEE certifică faptul că rezultatul unei proceduri interne poate fi executat în alt stat membru, în timp ce SEP este o procedură europeană autonomă utilizată în mare măsură în același mod în toate statele membre. Un creditor trebuie să decidă pe care dintre aceste proceduri să o utilizeze pentru a introduce o cerere care nu este contestată sau care probabil nu va fi contestată. SEP este utilă în special pentru un creditor care dorește să introducă cereri în mai multe state membre, pentru că va fi suficient să înțeleagă doar procedura respectivă, și nu diferențele proceduri din sistemele interne ale fiecărui stat membru în cauză.

PECVR – se distinge de celelalte două proceduri prin faptul că se poate folosi atât în cazurile în care există apărare, cât și în cazurile

în care nu există apărare, cu condiția ca valoarea cererii să nu fie mai mare de 2 000 €; prin urmare, procedura este disponibilă pentru litigii transfrontaliere având ca obiect astfel de cereri. În cazul în care reclamantul consideră că nu va exista apărare în cadrul unui litigiu, ar fi preferabil să opteze pentru utilizarea SEP, iar, în cazul în care cererea transfrontalieră depășește pragul de 2 000 €, SEP va fi singura procedură europeană autonomă specifică disponibilă.

2.4.4. Alte instrumente ale UE

Trebuie să se aibă în vedere că, din cauza domeniului de aplicare material al regulamentului, cererilor formulate în temeiul PECVR li se vor aplica diverse instrumente ale UE, în conformitate cu dispozițiile proprii. Două exemple în acest sens sunt Regulamentul Roma I privind legislația aplicabilă obligațiilor contractuale și Regulamentul Roma II privind legislația aplicabilă obligațiilor necontractuale. Prevederile unuia dintre aceste două regulamente vor determina legislația care urmează să se aplice în ceea ce privește o cerere introdusă în cadrul PECVR, la fel ca în cazul unei cereri introduse în cadrul oricărei alte proceduri.

Persoanele vizate de cererile introduse în cadrul PECVR vor trebui să aibă în vedere, de asemenea, că, în funcție de obiectul precis al cererii, alte instrumente ale UE pot fi aplicabile cazului în speță. De exemplu, o cerere se poate încadra în domeniul de aplicare al instrumentelor UE de protecție a consumatorilor și, în acest caz, dispozițiile acestor

instrumente pot avea un impact asupra drepturilor și obligațiilor părților vizate de cerere, în cazul în care aceasta este contestată.

2.5. Relația cu legislația internă

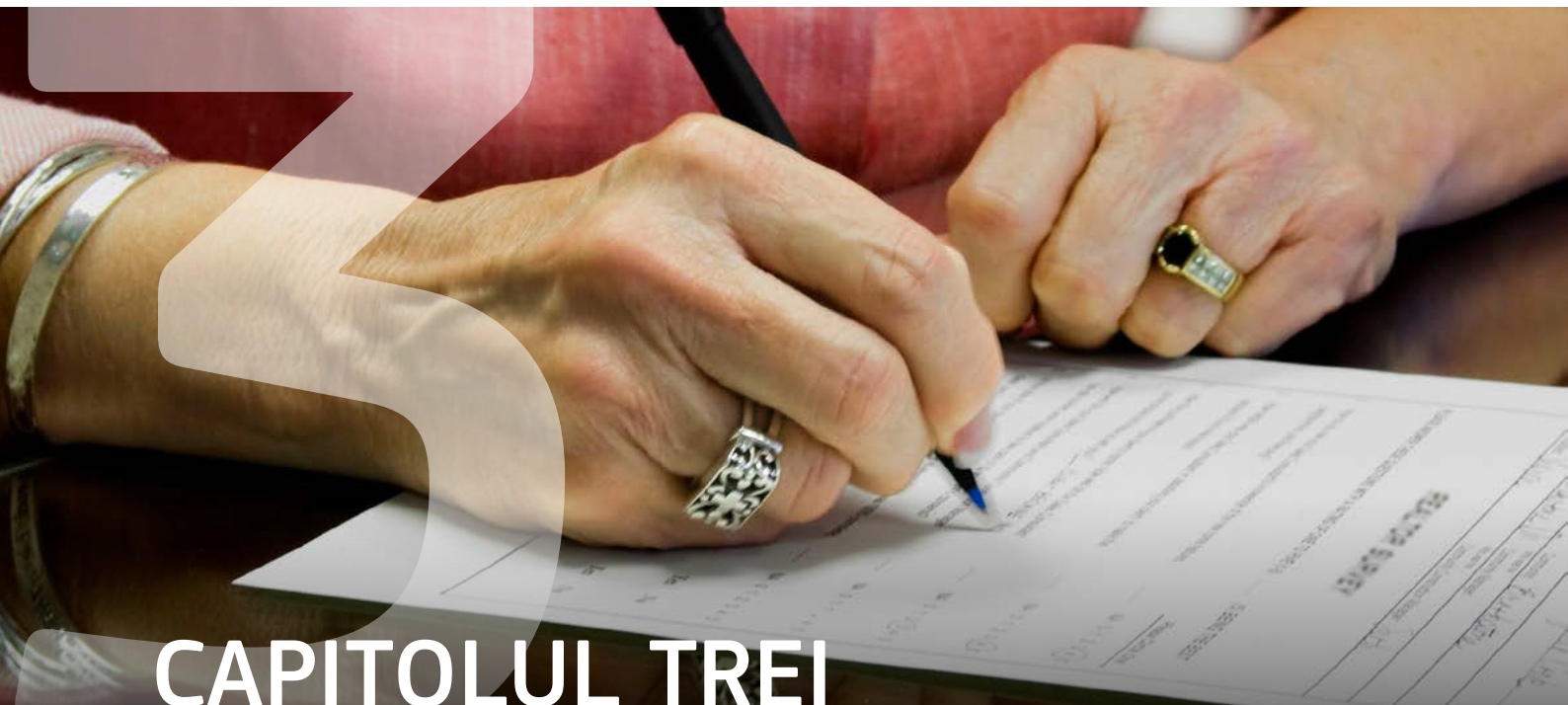
2.5.1. Dreptul procedural național

Legislația națională joacă un rol dublu în cadrul PECVR. În primul rând, în ceea ce privește procedura propriu-zisă, regulamentul prevede în mod clar faptul că, exceptând dispozițiile contrare din regulament, PECVR este reglementată de normele de drept procedural din statul membru în care se desfășoară procedura. De asemenea, regulamentul prevede în mod expres faptul că legislația națională să aplice anumitor etape specifice ale procedurii; de exemplu, dacă există sau nu o cale de atac împotriva unei hotărâri pronunțate în cadrul unei PECVR sau dacă cererea reconvențională depășește limita financiară prevăzută pentru PECVR⁽²³⁾. În al doilea rând, dreptul procedural național va trebui să se aplice ținându-se cont de obiectivele procedurii, astfel cum au fost enunțate în considerentul 7 din regulament. Ar trebui să se țină seama de faptul că dreptul procedural național trebuie să se aplice nu numai într-un mod care să nu fie incompatibil cu PECVR, ci și astfel încât să sprijine îndeplinirea obiectivelor PECVR în sine.

⁽²³⁾ A se vedea punctul 9.2 de mai jos în ceea ce privește informațiile care trebuie furnizate cu privire la dreptul procedural național în sensul PECVR.

2.5.2. Dreptul material național

Cu excepția acestei situații generale în materie de procedură, dreptul material național va fi, cel mai probabil, cel care se va aplica obiectului oricărei cereri. Cu toate acestea, este posibil ca legislația aplicabilă să nu fie legislația statului membru al instanței sesizate cu cererea, în funcție de ce legislație trebuie aplicată conform normelor relevante ale instrumentelor legale aplicabile.

CAPITOLUL TREI

Declanșarea procedurii

3.1. Instanța (instanțele) competentă (competente) pentru primirea cererii

Întrucât, în conformitate cu articolul 11 din regulament, statele membre au obligația de a se asigura că părțile pot primi asistență practică pentru completarea formularelor, o astfel de asistență ar trebui să fie disponibilă în toate statele membre în ceea ce privește completarea formularului de cerere, precum și a tuturor celorlalte formulare.

3.1.1. Reclamantul trebuie să indice temeiul competenței în formularul de cerere

Normele care determină instanța unde ar trebui să fie depusă o cerere în cadrul unei PECVR se regăsesc la nivelul UE și la nivel național. Statul membru ale cărui instanțe judecătorești pot fi sesizate este stabilit în conformitate cu normele UE în materie de competență, iar în interiorul fiecărui stat membru, instanța sau instanțele propriu-zis competente să primească o cerere în cadrul unei PECVR se stabilesc în conformitate cu normele naționale de procedură. Acesta este un aspect important pentru reclamanti, deoarece, în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) din regulament, formularul de cerere trebuie să fie transmis instanței care are competența teritorială și materială de a soluționa cererea. Prin urmare, reclamantul trebuie să completeze rubrica 4 din formularul de cerere pentru a indica temeiul competenței alese; în toate statele membre ar trebui să se ofere asistență practică pentru completarea

formularului, în temeiul obligației instituite prin articolul 11 de a se asigura faptul că părțile pot beneficia de ajutor pentru completarea formularului de cerere și a altor formulare.

3.1.2. Normele UE privind competența judiciară

Normele care se aplică sunt cele prevăzute în Regulamentul Bruxelles I. Aceasta înseamnă că, pentru a stabili ce instanță trebuie sesizată cu o cerere inițială, va trebui să se aibă în vedere ce normă sau ce norme privind competența se aplică litigiului pe care se bazează cererea. Alegerea normei sau a normelor care trebuie aplicată (aplicate) depinde de circumstanțele reale ale fiecărui caz, una dintre principalele distincții fiind dacă cererea se naște dintr-o obligație contractuală sau dintr-o obligație necontractuală, cum ar fi o obligație care rezultă din vina sau neglijența părâtului, prin care s-au cauzat reclamantului pierderi, prejudicii sau pagube.

Pentru a fi în măsură să stabilească exact instanța sau instanțele competente să soluționeze o cauză în cadrul unei PECVR, este necesar ca un potențial reclamant să aibă acces la informații privind normele de competență interne ale statelor membre. Multe state membre au site-uri unde pot fi găsite astfel de informații. De asemenea, prin regulament, statele membre au obligația de a furniza Comisiei Europene informații cu privire la instanțele competente să soluționeze o cauză în cadrul PECVR, aceste informații urmând să fie puse la dispoziția publicului larg.

Prin urmare, aceste informații sunt disponibile prin intermediul Portalului european e-justiție, care permite accesul la site-ul Atlasului judiciar european, unde sunt oferite informații privind legislația internă a statelor membre ⁽²⁴⁾.

3.1.2.1. Competența în cauzele care implică consumatori

Regulamentul Bruxelles I prevede norme specifice în materie de competență aplicabile cauzelor în care sunt implicați consumatori. Consumatorul este definit ca persoana care nu acționează în scop comercial. Este deosebit de important, pentru a se ști ce norme se aplică în temeiul Regulamentului Bruxelles I, să se stabilească competența în ceea ce privește o cerere formulată de un consumator, de exemplu, împotriva unei întreprinderi. În anumite cazuri, consumatorul poate înainta cererea unei instanțe în statul membru în care acesta își are domiciliul sau reședința obișnuită și care are competența de a soluționa o cerere europeană cu valoare redusă în temeiul normelor naționale locale. În multe cazuri, instanța competentă va fi cea din orașul în care locuiește reclamantul. Acest lucru este, de asemenea, important în cazul altor tipuri de cauze care implică consumatorii, inclusiv în cazul unor cereri prezentate de întreprinderi împotriva consumatorilor sau de către un „consumator” individual împotriva altui consumator, precum și în cazul unor cereri între întreprinderi.

⁽²⁴⁾ Linkurile către Portalul e-justiție și site-ul Atlasului sunt prezentate la sfârșitul acestui ghid.

3.1.2.2. Normele prevăzute de Regulamentul Bruxelles I în materie de competență pentru cauzele în care sunt implicați consumatori

Articolele 15 - 17 din Regulamentul Bruxelles I conțin norme speciale privind competența în materia contractelor încheiate de consumatori. Aceste norme nu înlocuiesc celelalte norme din regulament, ci oferă consumatorilor o alegere suplimentară cu privire la instanța unde pot intenta o acțiune.

În cazul în care suntem în prezența:

- unui contract de vânzare-cumpărare de bunuri mobile corporale în rate egale, fixe și eşalonate;
- unui contract de împrumut sau a unui contract de creditare rambursabil în rate egale, fixe și eşalonate sau
- unui contract încheiat de către consumator cu o întreprindere care desfășoară activități comerciale în statul membru în care consumatorul își are domiciliul sau, prin orice mijloc, cum ar fi publicitatea, își direcționează aceste activități spre acest stat membru,

consumatorul poate intenta o acțiune în temeiul contractului:

- fie la instanțele din statul membru pe teritoriul căruia întreprinderea își are sediul;
- fie la instanțele din statul membru pe teritoriul căruia consumatorul își are domiciliul,

iar întreprinderea poate înainta o acțiune împotriva consumatorului în temeiul contractului numai la instanțele din statul membru pe teritoriul căruia consumatorul își are domiciliul. În ambele cazuri, o cerere reconvențională poate fi introdusă la instanța pe rolul căreia se află acțiunea inițială.

Consumatorul și întreprinderea nu pot deroga de comun acord de la aceste reguli în materie de competență, cu excepția cazului în care:

- acordul privind derogarea de la normele în materie de competență este încheiat ulterior litigiului care face obiectul acțiunii;
- un astfel de acord permite consumatorului să intenteze o acțiune și la alte instanțe decât cele prevăzute de reguli sau
- acordul este încheiat între un consumator și o întreprindere, cu sediul și domiciliul în același stat membru, iar acordul conferă competență instanțelor din statul membru respectiv și nu este în contradicție cu legislația acestuia.

Observații:

1. În cazul în care contractul în legătură cu care se inițiază acțiunea este încheiat între un consumator și o întreprindere care, deși nu își are sediul în același stat membru cu domiciliul consumatorului, are o sucursală, o agenție sau o altă unitate într-unul din statele membre și litigiul privește activitățile sucursalei, agenției sau unității, se consideră că întreprinderea are sediul în același stat membru cu domiciliul consumatorului.
2. Normele speciale pentru consumatori nu se aplică, în general, în cazul contractelor de transport; acestea se aplică totuși în cazul în care contractul este încheiat pentru un preț forfetar și oferă o combinație între călătorie și cazare, cum ar fi, de exemplu, pachetele de servicii turistice.

3.1.3. Normele locale sau „naționale” în materie de competență

Odată ce a decis ce normă sau norme ale Regulamentului Bruxelles I se aplică și, în consecință, instanțele cărui stat sau ale căror state membre vor fi competente, pentru a decide la ce instanță ar trebui să se depună o cerere introdusă în cadrul unei PECVR, reclamantul va trebui să analizeze și normele interne ale statului membru ale cărui instanțe judecătorești sunt competente în temeiul normelor UE, pentru a identifica ce instanță sau instanțe pot fi competente în temeiul legislației naționale să soluționeze o cerere cu valoare redusă. Poziția variază de la un stat membru la altul, întrucât acest lucru nu este reglementat la nivelul UE.

În statele membre în care există o procedură națională privind cererile cu valoare redusă sau o procedură similară, instanțele competente să soluționeze aceste cauze în cadrul procedurii naționale sunt, de obicei, competente și pentru soluționarea cererilor europene cu valoare redusă. În alte state membre există norme speciale pentru determinarea instanțelor la care ar trebui introdusă o cerere europeană cu valoare redusă, iar în alte state membre există mai multe opțiuni în funcție de obiectul cererii.

Toate acestea necesită consultarea surselor de informare privind normele interne ale statelor membre. Multe state membre au site-uri unde aceste informații sunt disponibile și, de asemenea, în temeiul

Regulamentului privind PECVR, statele membre sunt obligate să furnizeze aceste informații Comisiei Europene, care, la rândul său, le pune la dispoziția publicului.

Aceste informații suplimentare sunt disponibile prin intermediul Portalului european e-justiție, de unde se accesează site-ul web al Atlasului judiciar european, care oferă informații actualizate cu privire la legislația internă din statele membre⁽²⁵⁾.

3.2. Utilizarea formularului de cerere

După cum s-a menționat anterior în ghidul de față, procedura europeană cu privire la cererile cu valoare redusă este, în principal, o procedură scrisă. Prin urmare, procedura trebuie să fie inițiată utilizându-se formularul de cerere care este prevăzut în regulament (formularul A din anexa I la directivă). Statele membre sunt obligate, în conformitate cu articolul 4 alineatul (5) din regulament, să se asigure că există formulare de cerere la toate instanțele la care se poate iniția o PECVR. În plus, în conformitate cu articolul 11, statele membre trebuie să se asigure că părțile pot beneficia de asistență pentru completarea formularelor. La sfârșitul acestui ghid există un link către versiunile electronice ale formularului de cerere în toate limbile oficiale ale UE. Formularul de cerere în sine conține orientări detaliate cu privire la modul în care reclamantul trebuie să îl completeze, iar aceste orientări ar trebui să

⁽²⁵⁾ Linkuri către Portalul e-justiție și site-ul Atlasului sunt prezentate la sfârșitul acestui ghid.

fie respectate îndeaproape. Există totuși două aspecte specifice care merită o atenție specială, și anume evaluarea cererii în sine și modul de tratare a dobânzilor în scopul cererii.

3.2.1. Evaluarea cererii

3.2.1.1. Motivarea cererii

Evaluarea temeiului și a valorii cererii este necesară pentru completarea părții 8 a formularului A – „*Detalii privind cererea*”, în cadrul căreia se motivează cererea –, precum și pentru a verifica dacă cererea se încadrează în limita financiară a PECVR. În ceea ce privește prima chestiune, este foarte important ca fiecare element separat al cererii, precum și temeiul acesteia, să fie exprimate într-un mod cât mai clar posibil, ținând seama de faptul că pârâul poate solicita respingerea cererii. Baza factuală a cererii, care trebuie indicată la rubrica 8 a formularului de cerere, trebuie susținută de atâtea înscrisuri câte îi sunt necesare instanței care este sesizată cu cererea pentru a stabili valoarea cererii, temeiul acesteia și elementele de probă pe care se întemeiază cererea. În caz contrar, există riscul ca instanța să respingă cererea ca nefondată sau, cel puțin, să solicite informații suplimentare din partea reclamantului, ceea ce presupune un interval de timp suplimentar și întârzierea procedurii.

3.2.1.2. Valoarea cererii

În ceea ce privește valoarea cererii, ar trebui să se țină cont de faptul că limita financiară se aplică după scăderea tuturor dobânzilor, cheltuielilor și altor costuri care se adaugă la cererea principală. Dacă cererea principală prezintă mai multe elemente, acestea ar trebui să fie indicate separat, iar dacă valoarea tuturor elementelor luate împreună depășește limita financiară, cererea nu va intra în domeniul de aplicare al PECVR⁽²⁶⁾.

3.2.2. Regimul aplicabil dobânzilor

Deși cererea este evaluată fără a se ține seama de dobânzile solicitate, trebuie să se declare valoarea dobânzilor sau rata dobânzii, precum și baza în temeiul căreia s-au acumulat sau se acumulează dobânzi la creanța principală, iar acest lucru trebuie să fie indicat în caseta 7 de la punctul 7.4. Cu toate acestea, în cazul în care cererea principală se bazează chiar pe solicitarea de a plăti dobânzi, atunci acest lucru va trebui precizat la punctul 7.1, iar valoarea creanței va fi evaluată pe această bază, ca cerere principală, chiar dacă se referă la dobânzi. Un exemplu în acest sens ar putea fi în cazul în care cererea principală se referă la dobânzile aferente unui împrumut al cărui capital a fost rambursat de către pârât.

⁽²⁶⁾ Ar trebui să se țină seama de faptul că limita financiară va fi revizuită și este posibil ca valoarea de 2 000 € să fie modificată.

3.3. Costul depunerii cererii

În majoritatea statelor membre, instanțele percep o taxă pentru a accepta o cerere introdusă în temeiul PECVR și nu tratează cererea până când nu se achită taxa. Acest lucru înseamnă că este necesar să se stabilească, în primul rând, dacă instanța căreia îi este adresată cererea, adică instanța competentă în conformitate cu normele UE și cu legislația națională, percepe o taxă de depunere a cererii. Dacă da, următorul pas este acela de a stabili cuantumul taxei și modul de plată a acesteia. Aceste informații pot fi accesibile prin intermediul site-urilor web locale, precum și prin intermediul site-ului Rețelei judiciare europene sau al Atlasului judiciar european; a se vedea punctul 3.1.2. În orice caz, modul de plată a eventualelor taxe trebuie precizat în rubrica 6 din formularul de cerere, care prezintă mai multe opțiuni.

3.4. Documente care trebuie atașate la formularul de cerere

Întrucât PECVR este concepută ca o procedură preponderent scrisă, este necesar să se trimită, împreună cu formularul de cerere, toate elementele justificative necesare, sub forma unor înscrisuri probante. Aceste elemente sunt necesare pentru a garanta valoarea și temeiul

cererii, precum și elementele de probă susceptibile să o susțină în cazul în care creanța este contestată, ținând seama de faptul că procedura europeană cu privire la cererile cu valoare redusă se aplică atât creanțelor contestate, cât și celor necontestate. Toate aceste informații sunt stabilite la articolul 4 alineatul (1) din regulament și la rubrica 8 din formularul de cerere. Deși instanța poate solicita reclamantului să prezinte informații suplimentare (a se vedea punctul 5.2 de mai jos), în cazul în care informațiile primite împreună cu formularul de cerere, coroborate cu formularul de cerere, sunt insuficiente pentru a justifica cererea, atunci există riscul ca cererea să fie respinsă; de aceea, este de preferat ca toate informațiile relevante să fie trimise odată cu formularul de cerere; trebuie subliniat faptul că uneori documentele trebuie traduse, fapt ce influențează costurile aferente.

3.5. Trimiterea cererii către instanță

Din articolul 4 alineatul (1) din regulament reiese în mod clar că cererea poate fi trimisă prin poștă și prin orice alt mijloc de comunicare acceptat de statul membru în care s-a inițiat PECVR cum ar fi prin fax sau prin e-mail. Prin urmare, reclamantul trebuie să știe care sunt mijloacele de comunicare acceptate de instanța căreia trebuie să îi transmită

formularul de cerere pentru inițierea procedurii. Acesta este un aspect stabilit în conformitate cu procedurile naționale ale statelor membre, iar informațiile în această privință ar trebui să fie disponibile la fel ca și celelalte informații privind aceste proceduri.

Reclamanții vor trebui să identifice cu atenție elementele justificative pe care le va solicita instanța, precum și tipul acestor elemente, în special înscrisuri și alte tipuri de probe care ar putea fi utilizate în acest sens. Nu toate instanțele acceptă copii, scanate sau în altă formă, ale elementelor justificative, iar o instanță poate solicita să i se prezinte documentele originale, în conformitate cu normele naționale în materie. Prin urmare, în funcție de poziția exactă adoptată în acest sens, chiar și în cazul în care o instanță poate accepta o cerere transmisă în format electronic, este posibil ca documentele justificative să nu poată fi trimise în format electronic și, astfel, ar fi judicios ca formularul de cerere să fie trimis, împreună cu elementele justificative, prin alte mijloace acceptate de către instanță⁽²⁷⁾.

⁽²⁷⁾ Deși unele instanțe sunt pregătite să accepte formulare de cerere în format electronic, iar altele ar putea introduce această facilități, este posibil ca aceste instanțe să nu accepte ca elementele justificative să îi fie transmise în format electronic; în regulamentul nu există nicio dispoziție prin care să li se interzică instanțelor să accepte toate documentele în format electronic și se speră că această situație se va îmbunătăți în curând, fapt care ar contribui la îndeplinirea obiectivului general, care constă într-o PECVR care să fie simplă, rapidă și relativ puțin costisitoare pentru utilizatori.

3.6. Regimul lingvistic

În temeiul articolului 6 alineatul (1), formularul de cerere trebuie să fie prezentat în una dintre limbile de procedură ale instanței, iar această cerință se aplică și descrierii documentelor justificative la rubrica 8.2 din formularul de cerere. A se vedea, de asemenea, punctul 4.7 de mai jos pentru celelalte formulare și documente. În statele membre în care există mai multe limbi oficiale, trebuie aleasă cu atenție limba potrivită. Există și state membre care sunt pregătite să accepte cereri într-o altă limbă decât limba oficială⁽²⁸⁾. De asemenea, trebuie reținut faptul că pârâtul poate avea dreptul de a refuza comunicarea sau notificarea formularului de cerere și a documentelor în cazul în care nu sunt respectate cerințele referitoare la limba care trebuie folosită pentru comunicare sau notificare; acest aspect este explicat mai pe larg la punctul 4.2 și în nota de subsol nr. 32. Trebuie remarcat faptul că, în cazul în care este necesară traducerea în sensul articolului 6 alineatul (3), responsabilitatea asigurării traducerii și, implicit, a suportării costurilor revine părții căreia instanța îi solicită traducerea. Același lucru se aplică în cazul în care una dintre părți refuză comunicarea sau notificarea unui document pe motiv că limba nu este corectă, astfel cum se prevede la articolul 6 alineatul (3).

⁽²⁸⁾ Pentru informații despre limbile care sunt cerute sau autorizate se pot consulta site-urile de internet naționale sau site-ul Atlasului judiciar european sau cel al Rețelei judiciare europene.

CAPITOLUL PATRU

Procedura care se aplică după
ce instanța primește cererea

4.1. Rectificarea sau completarea formularului de cerere de către reclamant

4.1.1. Instanța verifică formularul de cerere

Primul lucru pe care instanța trebuie să îl facă atunci când primește formularul de cerere și elementele justificative, și înainte de a le comunica sau notifica părâtului, este să verifice dacă formularul a fost completat în mod corespunzător, respectându-se cerințele din regulament. În cazul în care formularul nu a fost corect completat și cu excepția cazului în care instanța consideră de la bun început că cererea este neîntemeiată sau complet inadmisibilă, caz în care o poate respinge, instanța poate solicita reclamantului să completeze sau să rectifice formularul de cerere ori să furnizeze informații sau documente suplimentare. Aceste dispoziții figurează la articolul 4 alineatul (4).

4.1.2. Instanța îl informează, dacă este cazul, pe reclamant că cererea nu se încadrează în domeniul de aplicare al PECVR

În cazul în care instanța consideră că, deși este bine completată și întemeiată, cererea nu intră în domeniului de aplicare al regulamentului, de exemplu, în cazul în care obiectul acesteia nu poate sta la baza unei cereri introduse în temeiul PECVR sau în cazul în care valoarea cererii depășește limita financiară a PECVR, instanța trebuie, în temeiul articolului 4 alineatul (3) din regulament, să notifice

reclamantul în acest sens⁽²⁹⁾. Reclamantul poate decide în acest caz să retragă cererea sau, dacă acesta nu face acest lucru, instanța este obligată, tot în conformitate cu articolul 4 alineatul (3), să analizeze cererea în cadrul procedurii naționale corespunzătoare.

4.1.3. Reclamantul poate solicita asistență pentru a completa formularul de cerere

Întrucât procesul de rectificare întârzie procedura, este în interesul reclamantului să se asigure că, încă din momentul în care este transmis instanței, formularul este completat corect și este însoțit de toate documentele justificative necesare. În acest sens, reclamantul ar trebui să poată solicita asistență pentru completarea formularului, întrucât, în temeiul articolului 11, acest lucru trebuie asigurat de către statele membre. În multe state membre, această asistență este furnizată de către membrii personalului instanței, dar sistemele variază.

4.1.4. Reclamantului i se solicită să completeze sau să rectifice formularul de cerere

Pentru o astfel de cerere trebuie folosit formularul B prevăzut în regulament. Formularul poate fi, de asemenea, utilizat în cazul în care formularul de

⁽²⁹⁾ În cazul în care hotărăște să accepte cererea, dar să o analizeze în temeiul procedurii naționale corespunzătoare, instanța ar trebui să informeze reclamantul cu privire la această decizie; unele state membre au prevăzut chiar un formular în acest scop. În general, unele state membre au prevăzut și alte formulare care trebuie utilizate în legătură cu PECVR, pe lângă cele prevăzute în regulament.

cerere nu a fost depus în limba instanței, pentru a cere reclamantului să completeze un formular în limba corectă. În formular, instanța stabilește data până la care reclamantul trebuie să furnizeze informațiile solicitate sau să trimită înapoi formularul rectificat. La articolul 14 alineatul (2) din regulament se prevede că, în circumstanțe excepționale, instanța poate prelungi acest termen. În cazul în care reclamantul nu respectă termenul sau în cazul în care formularul tot nu este completat în mod corect sau în limba corespunzătoare, cererea poate fi respinsă. Această respingere are ca efect neadoptarea unei hotărâri în ceea ce privește fondul cererii, care ar putea fi reintrodusă în cadrul procedurii europene cu privire la cererile cu valoare redusă sau în cadrul procedurii naționale adecvate.

4.2. Formularul de cerere se transmite pârâtului

4.2.1. Instanța transmite o copie a formularului de cerere A și formularul C

Odată ce instanța a decis că cererea poate face obiectul procedurii europene cu privire la cererile cu valoare redusă, fie în forma în care a fost prezentată inițial de reclamant, fie după ce reclamantul a rectificat formularul de cerere sau a furnizat informații ori documente suplimentare, instanța transmite pârâtului o copie a formularului de

cerere și a documentelor justificative, împreună cu formularul de răspuns C, din care instanța trebuie să completeze prima parte ⁽³⁰⁾.

4.2.2. Termen

Instanța este obligată să trimită pârâtului aceste documente în termen de 14 zile de la primirea formularului de cerere completat corect în sensul PECVR. Acest termen va începe să curgă de la data inițială de primire a formularului de cerere, în cazul în care nu s-a solicitat nicio rectificare sau informație suplimentară, sau de la o altă dată ulterioară corespunzătoare, având în vedere termenul acordat reclamantului pentru a rectifica sau completa formularul ori pentru a furniza informații suplimentare.

⁽³⁰⁾ Trebuie să se acorde atenție limbii în care se completează formularele – a se vedea punctul 4.2.3 în ceea ce privește cerințele privind comunicarea sau notificarea; anumite instanțe transmit formularele atât în limba instanței, cât și în limba destinatarului.

4.2.3. Metode de comunicare sau notificare

4.2.3.1. Comunicarea sau notificarea prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire – articolul 13 alineatul (1)

În temeiul articolului 13 alineatul (1), instanța trebuie să trimită formularul C, împreună cu copia formularului de cerere și a documentelor justificative prin poștă, cu confirmare de primire care să precizeze data primirii⁽³¹⁾.

4.2.3.2. Reguli standard pentru comunicare sau notificare – articolul 13 alineatul (2)

Dacă notificarea sau comunicarea nu se face prin poștă, regulamentul prevede că se poate face, în sensul PECVR, prin una dintre metodele prevăzute în Regulamentul privind titlul executoriu european. Pentru aceste reguli standard, a se vedea articolele 13 și 14 din Regulamentul privind titlul executoriu european. Ar trebui subliniat faptul că aceste reguli standard de comunicare sau notificare preluate din Regulamentul privind TEE trebuie utilizate numai în cazul în care comunicarea sau notificarea nu se face prin metoda prevăzută la articolul 13 alineatul (1) din Regulamentul privind PECVR. Mai multe detalii cu privire la aceste reguli standard sunt prezentate în caseta privind comunicarea sau notificarea de mai jos.

⁽³¹⁾ În cazul în care comunicarea sau notificarea trebuie să aibă loc în alt stat membru, documentele trebuie transmise respectivului stat membru în conformitate cu Regulamentul privind comunicarea sau notificarea.

Reguli standard pentru notificarea sau comunicarea documentelor, în conformitate cu articolele 13 și 14 din Regulamentul privind TEE

4.2.3.2.1. Notificarea sau comunicarea însoțită de confirmarea de primire de către destinatar sau de către un reprezentant al destinatarului

Pe scurt, metodele de notificare sau comunicare însoțită de confirmarea de primire menționate la articolul 13 din Regulamentul privind TEE permit:

- notificarea sau comunicarea personală, destinatarul semnând o confirmare de primire;
- declarația persoanei competente care a efectuat notificarea sau comunicarea, specificând că destinatarul a primit actul sau că a refuzat să-l primească fără nici un motiv legitim⁽³²⁾;

⁽³²⁾ În acest sens, este necesar să se aibă în vedere în special dreptul de a refuza comunicarea sau notificarea, în temeiul articolului 8 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea [Regulamentul (CE) nr. 1393/2007] în cazul în care documentele nu sunt redactate sau însoțite de o traducere într-o limbă pe care destinatarul o înțelege sau în una dintre limbile oficiale ale locului în care are loc comunicarea sau notificarea; a se vedea, de asemenea, considerentul 12 din regulamentul. Acest lucru nu înseamnă însă că părătul are dreptul să refuze comunicarea sau notificarea unui document care nu este în limba statului membru, în condițiile în care părătul înțelege limba în care este redactat documentul. În acest context, a se vedea hotărârea CEJ în cauza nr. C14/07 - *Ingenieurbüro Michael Weiss und Partner GbR und Industrie- und Handelskammer Berlin/Nicholas Grimshaw & Partners Ltd.*

- notificarea sau comunicarea pe cale poștală, cu confirmare de primire semnată de către destinatar⁽³³⁾;
- notificarea sau comunicarea pe cale electronică, cu confirmare de primire semnată de către destinatar.

4.2.3.2.2. Notificarea sau comunicarea neînsoțită de o confirmare de primire de către destinatar sau de către un reprezentant al destinatarului

În același fel, metodele de notificare sau comunicare neînsoțită de o confirmare de primire menționate la articolul 14 din Regulamentul privind TEE permit:

- comunicarea sau notificarea la adresa personală a beneficiarului, persoanelor care locuiesc la aceeași adresă ca acesta sau care lucrează la această adresă;
- în cazul unui destinatar care desfășoară o activitate independentă sau al unei persoane juridice, notificarea sau comunicarea poate fi efectuată și la sediul comercial al destinatarului, persoanelor care sunt angajate de beneficiar;
- depunerea actului în căsuța poștală a destinatarului;
- depunerea actului la un oficiu poștal sau la autoritățile publice competente și depunerea, în căsuța poștală a destinatarului, a unei notificări scrise prin care este anunțat de această depunere

și în care se menționează clar că este vorba de un document cu caracter judiciar sau faptul că are efectul juridic al unei comunicări sau notificări și de la data respectivă începe să curgă termenul;

În cazul în care se recurge la una dintre aceste patru metode, notificarea sau comunicarea trebuie să fie atestată:

- fie printr-o confirmare de primire semnată de persoana căreia i-au fost comunicate sau notificate documentele;
- fie printr-un document semnat de persoana care a efectuat comunicarea sau notificarea, care să menționeze modalitatea de comunicare sau notificare utilizată, data comunicării sau a notificării, numele persoanei care a primit documentele, precum și relația acesteia din urmă cu destinatarul.

Notificarea sau comunicarea poate fi efectuată:

- prin poștă, fără confirmare de primire, în cazul în care beneficiarul are adresa în statul membru în care se află instanța sesizată în legătură cu fondul cererii;
- prin mijloace electronice cu confirmare de primire automată, cu condiția ca destinatarul să fi acceptat dinainte această metodă de comunicare sau notificare.

N.B.: Notificarea sau comunicarea prin una dintre aceste metode nu este admisă dacă nu se cunoaște cu certitudine adresa debitorului.

⁽³³⁾ Această metodă este similară cu cea prevăzută la articolul 13 alineatul (1) din Regulamentul privind PECVR – a se vedea punctul 4.2.3.1.

4.3. Ce poate face pârâtul după ce primește formularul de cerere

După ce primește formularul de cerere, pârâtul poate:

- să răspundă în termen de 30 de zile de la data comunicării sau a notificării formularului de cerere:
 - prin completarea părții II din formularul de răspuns C și transmiterea formularului către instanță, împreună cu eventualele documente justificative sau
 - fără a utiliza formularul de răspuns, prin orice alt mijloc corespunzător;
- să nu răspundă, caz în care instanța va pronunța o hotărâre cu privire la cerere după 30 de zile de la data notificării sau a comunicării.

În cadrul răspunsului, pârâtul poate, printre altele:

- să admită pretenția reclamantului sau să o conteste, în totalitate sau parțial;
- să conteste temeiul juridic al cererii;
- să conteste cererea, arătând că:
 - aceasta nu se încadrează în domeniul de aplicare al PECVR în ceea ce privește obiectul – partea II punctul 1 din formularul de răspuns C conține o rubrică specială în acest scop; sau

- nu este vorba de un litigiu transfrontalier în sensul articolului 3 din regulamentul;
- să afirme că valoarea cererii, în cazul în care este nepecuniară, depășește limita prevăzută pentru PECVR;
- să conteste fondul cererii sau suma solicitată;
- să menționeze, în partea II punctul 2 din formularul de răspuns, care sunt martorii și alte elemente de probă care urmează să fie prezentate și să atașeze orice document justificativ relevant;
- să solicite organizarea de dezbateri orale utilizând punctul 3 din formularul de răspuns și
- să introducă o cerere reconvențională completând un formular de cerere A, însoțită de orice document justificativ relevant, precum și de formularul de răspuns.

N.B.: Pârâtul nu are obligația de a trimite documentele reclamantului; acest lucru este de competența instanței, în temeiul articolului 5 alineatele (4) și (6) din regulament.

4.4. Cererea sau cererea reconvențională depășește limita

În cazul în care pârâtul susține că valoarea unei cereri nepecuniare depășește limita financiară prevăzută pentru PECVR, instanța trebuie să hotărască în această privință în termen de 30 de zile de la expedierea răspunsului către reclamant. În cazul în care pârâtul introduce o cerere reconvențională, reclamantul va avea, la rândul său, dreptul să declare

că cererea reconvențională depășește limita financiară. Rezultă din dispozițiile articolului 2 alineatul (1) și ale articolului 5 alineatul (5), aplicate în cazul cererii reconvenționale în temeiul articolului 5 alineatul (7) că, în cadrul procedurii, reclamantul și pârâtul vor avea posibilitatea de a-și contesta reciproc poziția cu privire la acest aspect. Hotărârea instanței în acest sens nu este o hotărâre pe fond a cererii principale sau a cererii reconvenționale, ci o decizie prin care se stabilește dacă cererea intră în domeniul de aplicare a procedurii⁽³⁴⁾. La articolul 5 alineatele și (5) și (7), regulamentul prevede că hotărârea instanței cu privire la acest aspect nu poate fi contestată separat.

4.5. Cererea reconvențională

În cazul în care pârâtul introduce o cerere reconvențională în temeiul articolului 5 alineatul (7), toate dispozițiile regulamentului, în special articolul 4 și articolul 5 alineatele (3) - (5), precum și articolul 2, se aplică în cazul cererii reconvenționale, la fel ca în cazul cererii principale. Aceasta înseamnă că cererea reconvențională trebuie să se încadreze în domeniul de aplicare al regulamentului și că dispozițiile privind începerea procedurii se aplică și în cazul cererii reconvenționale⁽³⁵⁾. Următoarele aspecte suplimentare se aplică în ceea ce privește cererile reconvenționale:

⁽³⁴⁾ A se vedea, de asemenea, punctul 4.1.2 de mai sus pentru situațiile în care cererea principală sau cererea reconvențională nu intră în domeniul de aplicare al PECVR.

⁽³⁵⁾ A se vedea, în această privință, capitolul III din prezentul ghid.

- instanța trebuie să comunice sau să notifice cererea reconvențională și documentele justificative reclamantului în termen de 14 zile de la data la care le primește;
- reclamantul trebuie să răspundă în termen de 30 de zile de la data comunicării sau a notificării;
- în cazul în care cuantumul cererii reconvenționale depășește limita financiară pentru PECVR, întreaga cauză, adică atât cererea, cât și cererea reconvențională, nu mai face obiectul PECVR și va fi tratată în conformitate cu procedurile relevante aplicabile în statul membru al instanței sesizate, fie de această instanță, fie de o altă instanță competentă în temeiul legislației naționale.

N.B.: Cererea principală și cererea reconvențională trebuie tratate separat atunci când sunt evaluate. Aceasta se datorează faptului că, în temeiul articolului 5 alineatul (7), în cazul cererii reconvenționale se aplică articolul 2. De asemenea, rezultă că, pentru ca o cauză să fie în continuare tratată în cadrul PECVR, nu este necesar ca valoarea cumulată a cererii principale și a cererii reconvenționale să nu depășească limita financiară; pentru a pronunța o hotărâre, instanța nu are dreptul să analizeze alte elemente în afară de valorile respective ale cererii principale și ale cererii reconvenționale.

4.6. Termene

Ar trebui menționat că există termene fixe care se aplică tuturor etapelor PECVR și că este extrem de important ca aceste termene să fie respectate la începutul procedurii și atunci când instanța începe să analizeze cauza. În special, termenele stabilite în articolul 5, mai ales cele referitoare la notificarea sau comunicarea documentelor, la răspunsurile părâtului și reclamantului, în funcție de stadiul în care se află cererea, sunt esențiale pentru ca procedura să se desfășoare rapid. În conformitate cu articolul 14 alineatul (2), instanța are competența de a prelungi termenul de care dispune părâtul pentru a prezenta un răspuns la cerere, prevăzut la articolul 5 alineatul (3), și termenul de care dispune reclamantul pentru a prezenta un răspuns la cererea reconvențională, prevăzut la articolul 5 alineatul (6), dar numai în circumstanțe excepționale.

4.7. Regimul lingvistic

Trebuie avut în vedere faptul că normele privind limba care trebuie utilizată în cadrul PECVR sunt aceleași pentru răspunsul formulat de părât, pentru cererea reconvențională și orice răspuns la aceasta, precum și pentru descrierea tuturor documentelor justificative aduse în sprijinul cererii reconvenționale, la fel ca în cazul cererii principale; în acest sens, a se vedea punctul 3.6.

CAPITOLUL CINCI

Stabilirea faptelor

5.1. Obligațiile instanței în ceea ce privește chestiunilor litigioase

5.1.1. Instanța ia inițiativa stabilirii faptelor

Instanța are ca sarcină principală stabilirea faptelor litigioase dintr-o cerere principală sau dintr-o cerere reconvențională în cadrul PECVR. În temeiul articolelor relevante din regulament – articolul 4 alineatul (4), articolul 7 alineatul (1) și articolul 9 alineatul (1) – este de datoria instanței să acționeze astfel și să ia inițiativa, indicând părților informațiile pe care trebuie să le primească pentru a fi în măsură să adopte o hotărâre privind chestiunile litigioase. În acest mod, gestionarea și controlul procedurii sunt asigurate de instanță, scopul fiind ca astfel instanța să se asigure că sunt îndeplinite obiectivele regulamentului, potrivit cărora procedura trebuie să fie rapidă, simplă și relativ puțin costisitoare.

5.1.2. Instanța trebuie să specifice mijloacele prin care se obțin probele și natura probelor

Din acest motiv, articolul 9 prevede că instanța trebuie să precizeze mijloacele prin care se obțin probele, urmând să organizeze dezbateri orale și să audieze experți numai în cazul în care este necesar pentru a pronunța o hotărâre. Pentru a evalua acest aspect, instanța trebuie să aibă în vedere costul probabil al unor astfel de probe în contextul politicii, stabilite, *inter alia*, la articolele 1 și 16 și la considerentul 29, conform

căreia PECVR trebuie să vizeze reducerea costurilor aferente cererilor transfrontaliere cu valoare scăzută. Articolul 5 alineatul (1) prevede că instanța este cea care se pronunță cu privire la necesitatea organizării unor dezbateri orale în scopul stabilirii faptelor, însă organizarea unor dezbateri orale este facultativă, iar instanța are dreptul să obțină probe fără a organiza dezbateri orale.

5.2. Obținerea de informații suplimentare din partea reclamantului și a pârâtului

După cum s-a precizat anterior la punctul 4.1 din prezentul ghid și în conformitate cu articolul 4 alineatul (4) și cu articolul 5 alineatul (7), la primirea formularului de cerere sau a cererii reconvenționale, instanța poate solicita părților să furnizeze informații suplimentare în cazul în care consideră că este necesar. Întrucât obligația de stabilire a faptelor și de luare a deciziilor în ceea ce privește cererea îi revine instanței, articolul 7 alineatul (1) litera (a) permite, de asemenea, instanței să solicite detalii suplimentare privind cererea după ce a primit un răspuns la cererea principală sau la cererea reconvențională care a fost comunicată sau notificată. Instanța stabilește un termen pentru transmiterea informațiilor și, astfel cum se prevede la articolul 14 alineatul (2), acest termen poate fi prelungit în circumstanțe excepționale. În temeiul articolului 7 alineatul (3) coroborat cu articolul 14 alineatul (1), instanța trebuie să informeze partea căreia i-a fost adresată cererea de a furniza informații suplimentare care sunt consecințele nerespectării termenului, de exemplu pronunțarea unei hotărâri în defavoarea părții

respective sau respingerea cererii. Toate aceste dispoziții sunt menite să consolideze rolul instanței în gestionarea cauzei pentru ca hotărârea să fie adoptată rapid.

5.3. Instanța decide organizarea unor dezbateri orale

5.3.1. Instanța organizează dezbateri orale numai dacă este necesar

Astfel cum s-a arătat anterior, instanța este cea care decide dacă organizează dezbateri orale pentru stabilirea faptelor. Aceasta este în concordanță cu principiul stabilit la articolul 5 alineatul (1), conform căruia PECVR este preponderent o procedură scrisă, iar instanța ar trebui să decidă organizarea unor dezbateri orale numai în cazul în care consideră că este necesar să se procedeze astfel pentru a tranșa chestiuni de fapt litigioase care nu se pot rezolva prin alte mijloace, de exemplu prin solicitarea de informații suplimentare din partea uneia sau a ambelor părți, sau în cazul în care există o cerere în acest sens formulată de una dintre părți. Rezultă din cele de mai sus că instanța trebuie să decidă cu privire la organizarea unor dezbateri orale în funcție de fiecare caz în parte, luând în considerare elementele specifice aflate în litigiu, precum și informațiile de care dispune și pe care le poate obține instanța, fără a organiza dezbateri orale. Atunci când își exercită funcțiile în temeiul articolului 5 alineatul (1) și în conformitate cu principiul general conform căruia PECVR ar trebui considerată o procedură scrisă,

iar organizarea unor dezbateri orale este excepțională, instanța ar trebui să decidă de la caz la caz cu privire la organizarea unor dezbateri orale, luând în considerare toate circumstanțele fiecărei cauze în parte; nu ar trebui să se aplice o politică generală pentru toate cauzele din cadrul PECVR⁽³⁶⁾. Instanțele vor dori să ia în considerare aspecte precum costuri și utilitate atunci când hotărăsc dacă organizează sau nu dezbateri orale.

5.3.2. Instanța poate refuza organizarea unor dezbateri orale

Cu toate acestea, chiar și în cazul în care una dintre părți solicită instanței organizarea unor dezbateri orale, instanța poate refuza organizarea unor dezbateri orale în cazul în care consideră că, având în vedere circumstanțele cauzei, nu este necesară organizarea de dezbateri orale pentru soluționarea și pentru derularea corectă a procedurii. Atunci când se pronunță asupra organizării sau a neorganizării unor dezbateri orale, precum și pe parcursul dezbaterilor orale, instanța trebuie să respecte dreptul la un proces echitabil și principiul contradictorialității, după cum reiese din considerentul 9. În cazul în care refuză o cerere privind o dezbatere orală, instanța trebuie să își motiveze refuzul în scris, dar articolul 5 alineatul (1) precizează în mod clar că decizia privind refuzul nu poate fi contestată separat.

⁽³⁶⁾ În general, în ceea ce privește sarcina care îi revine instanței de a decide cu privire la organizarea unor dezbateri orale, a se vedea punctul 5.6.2 de mai jos și considerentul 9.

5.4. Chestiuni legate de probe

Articolul 9 alineatul (1) nu lasă nicio îndoială cu privire la faptul că instanța stabilește mijloacele de obținere a probelor și numărul de probe necesare pentru pronunțarea hotărârii. Hotărârile privind aceste aspecte trebuie adoptate în conformitate cu prevederile privind admisibilitatea probelor, care fac parte din legislația aplicabilă procedurilor instanței în cauză și, prin urmare, a dreptului procedural național. Articolul 9 alineatul (2) prevede că, în cazul în care legislația și procedura permit acest lucru, instanța poate să admită declarații scrise. Instanța trebuie să aibă în vedere faptul că procedura se dorește a fi cât se poate de rapidă și de puțin costisitoare, iar articolul 9 alineatul (3) prevede că, în consecință, instanța trebuie să aleagă metodele de obținere a probelor care respectă aceste norme și care sunt cele mai simple și mai puțin oneroase. În cazul în care probele trebuie obținute dintr-un alt stat membru al UE, instanța va trebui să ia în considerare posibilitatea de a utiliza procedurile prevăzute de normele relevante ale UE, în special cele prevăzute în Regulamentul privind obținerea de probe în materie civilă și comercială⁽³⁷⁾. În temeiul articolului 9 alineatul (2), instanța trebuie să ia în considerare costurile pe care le presupune obținerea probelor atunci când hotărăște dacă încuviințează expertiza sau proba cu martori.

⁽³⁷⁾ Regulamentul (CE) nr. 1206/2001.

5.5. Utilizarea tehnologiilor informației și comunicațiilor (TIC)

În temeiul articolului 8 și al articolului 9 alineatul (1), instanța ar trebui să încurajeze utilizarea TIC, cum ar fi videoconferința sau teleconferința pentru organizarea unor dezbateri orale sau ca mijloc de obținere a probelor. Se urmărește astfel menținerea costurilor la un nivel minim și accelerarea procedurii, deși acest lucru depinde de disponibilitatea mijloacelor tehnice necesare pentru utilizarea TIC. În funcție de disponibilitatea acestora, utilizarea TIC permite economisirea de timp și de bani, în special în situația în care, în mod excepțional, instanța decide să audieze martori dintr-un alt stat membru. Și în acest caz instanța se poate baza, dacă este necesar, pe dispozițiile din Regulamentul privind probele pentru simplificarea procesului de obținere a probelor transfrontaliere⁽³⁸⁾.

⁽³⁸⁾ A se vedea, de asemenea, considerentul 20 și nota de subsol 24 de mai sus; în ceea ce privește probele, a se vedea, de asemenea, Ghidul practic privind utilizarea metodei videoconferințelor în temeiul Regulamentului privind probele http://ec.europa.eu/civiljustice/publications/docs/guide_videoconferencing_ro.pdf

5.6. Rolul instanței

5.6.1. Instanța stabilește procedura

Obiectivele principale ale PECVR, astfel cum se prevede la articolul 1 din regulament, sunt accelerarea, simplificarea și reducerea costurilor legate de soluționarea litigiilor privind cererile cu valoare redusă în cauzele transfrontaliere în cadrul UE, facilitându-se astfel accesul la justiție⁽³⁹⁾. Pentru îndeplinirea acestor obiective, instanțele dețin un rol-cheie, care constă în asumarea inițiativei de a controla și de a stabili procedura de urmat în cadrul PECVR și de a aplica legislația națională în consecință. În afară de a stabili numărul probelor și mijloacele prin care urmează să fie obținute acestea, în general, instanța trebuie să gestioneze procedura respectând dreptul la un proces echitabil și principiul contradictorialității. În plus, în temeiul articolului 12 alineatul (3), instanța trebuie să încerce, ori de câte ori este cazul, să determine părțile să ajungă la o înțelegere, iar această obligație nu se limitează la dezbaterile orale, ci acoperă întreaga procedură privind cererea principală și cererea reconvențională.

⁽³⁹⁾ A se vedea, de asemenea, considerentele 5, 7 și 8.

5.6.2. Instanța informează părțile cu privire la aspectele procedurale

Datoria instanței de a controla și de a stabili procedura de urmat în cadrul PECVR este întărită prin articolul 12 alineatul (2), conform căruia instanța are, de asemenea, obligația de a sprijini părțile în ceea ce privește aspectele procedurale, informându-le cu privire la chestiuni de procedură. Din considerentul 9 rezultă că instanța trebuie să se asigure că părțile beneficiază de tratament egal, pentru a se garanta corectitudinea procedurii. Obligația de a informa părțile cu privire la aspectele procedurale poate fi respectată prin diverse metode, în funcție de procedurile naționale. De exemplu, pe cale orală, în cursul procedurilor, prin intermediul mijloacelor de comunicare electronică, precum e-mailul sau teleconferința sau prin alte mijloace autorizate de legislația națională⁽⁴⁰⁾. Articolul 12 alineatul (1) prevede că nu este necesar ca părțile să efectueze o încadrare juridică a acțiunii, această sarcină revenindu-i instanței. Pentru a fi considerată ca instanță în sensul PECVR, o jurisdicție ar trebui să includă în componența sa cel puțin o persoană calificată să exercite funcția de judecător în conformitate cu legislația statului membru în care se află instanța sesizată⁽⁴¹⁾.

⁽⁴⁰⁾ A se vedea considerentul 22.

⁽⁴¹⁾ A se vedea considerentul 27.

5.7. Termene

În cel mult 30 de zile de când primește răspunsul pârâtului la cerere sau răspunsul reclamantului la cererea reconvențională, instanța trebuie să decidă dacă este oportun să solicite probe sau, în cazul în care decide organizarea unei dezbateri orale, să trimită citații părților. Ținând cont de faptul că este important ca procedura să se desfășoare rapid, instanța trebuie să organizeze dezbaterile orale în termen de treizeci de zile de la citarea părților. Astfel cum s-a menționat anterior la punctul 5.2, articolul 14 alineatul (2) prevede că anumite termene pot fi prelungite, dar numai în circumstanțe excepționale, iar acest lucru se aplică și termenelor de treizeci de zile prevăzute la articolul 7. Cu toate acestea, întrucât se urmărește ca toate etapele PECVR să fie parcurse cât mai rapid, iar termenele sunt considerate ca maxime, instanța ar putea stabili un termen mai scurt de 30 de zile⁽⁴²⁾.

⁽⁴²⁾ În ceea ce privește obligația instanței de a accelera procedurile, a se vedea, în general, considerentul 23.

CAPITOLUL ȘASE,

Hotărârea

6.1. Pronunțarea unei hotărâri

În cazul unei acțiuni introduse în cadrul PECVR se pronunță o hotărâre judecătorească în una dintre următoarele etape:

6.1.1. Hotărâre pronunțată în lipsă – generalități

În cazul în care pârâtul nu răspunde la cerere în termen de 30 de zile de la notificarea sau comunicarea formularului de cerere și a celui de răspuns, formularul C, instanța pronunță hotărârea. De asemenea, în cazul în care instanța a solicitat o rectificare a cererii, informații suplimentare sau mai multe detalii, iar partea căreia i-a fost adresată solicitarea nu a răspuns în termenul prevăzut, instanța poate pronunța o hotărâre în favoarea celeilalte părți. În cazul în care instanța însăși a stabilit un termen-limită pentru unul dintre aceste scopuri, atunci aceasta trebuie să informeze partea respectivă cu privire la consecințele nerespectării termenului, inclusiv la posibilitatea ca, în condițiile date, hotărârea pronunțată să fie împotriva părții respective.

6.1.2. Hotărâre pronunțată în lipsă – cererea reconvențională

Ca și în cazul cererii principale, dacă reclamantul nu răspunde în termen de 30 de zile de la notificarea sau comunicarea cererii reconvenționale,

instanța poate să pronunțe o hotărâre privind cererea reconvențională. Într-o astfel de situație, trebuie să se considere că reclamantul va dori continuarea procedurii pentru cererea principală; prin urmare, în această situație, instanța nu poate respinge cererea, cu excepția cazului în care a solicitat informații suplimentare din partea reclamantului în urma primirii răspunsului la cerere. Instanța va trebui să stabilească care este modul cel mai echitabil de continuare a procedurii pentru cele două părți, inclusiv dacă este oportun să solicite informații sau probe suplimentare în temeiul articolului 7 alineatul (1) litera (a) sau să organizeze dezbateri orale.

6.2. Hotărâre pronunțată după primirea tuturor informațiilor, inclusiv după obținerea probelor

6.2.1. În cazul în care nu au loc dezbateri orale

În cazul în care instanța hotărăște să pronunțe o hotărâre pe fondul cauzei, fără a organiza o dezbatere orală, fie după ce primește răspunsul pârâtului la cerere, dacă există un astfel de răspuns, fie după ce primește informațiile suplimentare pe care le-a solicitat într-un anumit termen, instanța trebuie să pronunțe hotărârea în termen de 30 de zile de la primirea acestor informații. În plus, în cazul în care a obținut probele necesare pentru pronunțarea hotărârii fără a organiza însă dezbateri orale, instanța trebuie să pronunțe hotărârea în termen de 30 de zile de la obținerea probelor.

6.2.2. După ce au loc dezbateri orale

În cazul în care organizează dezbateri orale, instanța trebuie să pronunțe hotărârea în termen de 30 de zile de data la care au avut loc dezbaterile orale. Se subînțelege că instanța va fi primit toate informațiile și probe necesare pentru a pronunța o hotărâre privind fondul cererii sau, dacă este cazul, a cererii reconvenționale, până la încheierea dezbaterilor orale și nu există nicio dispoziție prin care instanța să poată solicita părților informații sau probe suplimentare după încheierea dezbaterilor orale. În temeiul articolului 14 alineatul (3), termenul de 30 de zile poate fi prelungit numai în cazul în care, în circumstanțe excepționale, instanța nu este în măsură să pronunțe hotărârea în termenul de 30 de zile prevăzut în regulament; într-o astfel de situație excepțională, instanța trebuie să ia toate măsurile necesare pentru a pronunța hotărârea în cel mai scurt timp. Pentru a accelera procedura, instanța poate, bineînțeles, să pronunțe hotărârea înainte de termenul de treizeci de zile lucrătoare, în cazul în care este pregătită să facă acest lucru.

6.3. Forma, conținutul și notificarea sau comunicarea hotărârii

6.3.1. Hotărârea trebuie să fie scrisă, pentru a putea fi notificată sau comunicată părților

Regulamentul nu specifică faptul că hotărârea ar trebui să fie scrisă, iar sistemele juridice ale statelor membre pot conține dispoziții diferite cu privire la necesitatea unei hotărâri scrise în cazul cererilor cu valoare redusă, însă, având în vedere că, în cadrul PECVR, hotărârea trebuie notificată sau comunicată părților, se subînțelege că aceasta ar trebui să fie sub formă scrisă. În afară de acest element, regulamentul nu specifică forma și conținutul hotărârii, prin urmare, în conformitate cu articolul 19, acestea vor fi stabilite de legislația statului membru în care se află instanța sesizată.

6.3.2. Limba în care este redactată hotărârea în scopul comunicării sau al notificării

Regulamentul prevede un formular de certificat pe care instanța trebuie să îl elibereze la solicitarea uneia dintre părți, în scopul recunoașterii și executării hotărârii⁽⁴³⁾, însă hotărârea este tratată separat. Deși regulamentul nu specifică că hotărârea ar trebui să fie redactată într-o altă limbă decât limba instanței care pronunță această hotărâre, dat

⁽⁴³⁾ A se vedea punctul 8.3 de mai jos în ceea ce privește certificatul și capitolul 8, în general, în ceea ce privește recunoașterea și executarea.

fiind că hotărârea trebuie notificată sau comunicată părților, va trebui ca versiunea lingvistică corespunzătoare să fie disponibilă pentru notificare sau comunicare, pentru a se respecta legislația UE relevantă în această materie⁽⁴⁴⁾. În cazul în care textul hotărârii trebuie să fie tradus pentru ca cerințele privind notificarea sau comunicarea să fie respectate, este probabil ca, sub rezerva dispozițiilor relevante ale dreptului procedural, cheltuielile de traducere să fie suportate, în primă instanță, de persoana în favoarea căreia se pronunță hotărârea, fiind în interesul acesteia ca hotărârea judecătorească să fie executată. Aceste cheltuieli pot fi recuperate de la partea împotriva căreia s-a pronunțat hotărârea, fiind incluse în cheltuielile de judecată.

6.3.3. Hotărârea este comunicată sau notificată părților

În conformitate cu articolul 7 alineatul (2), după ce pronunță hotărârea, instanța trebuie să o notifice sau să o comunice părților, utilizând una dintre metodele de comunicare sau notificare specificate în regulament; a se vedea articolul 13 și punctul 4.2.3.

6.4. Cheltuieli

Hotărârea va conține o dispoziție privind plata cheltuielilor. Unul dintre obiectivele principale ale PECVR este de a menține costurile la un nivel minim, astfel cum reiese din dispozițiile articolului 1 și din considerentul 29; prin urmare, articolul 16 prevede că nu ar trebui să se dispună plata de cheltuieli care nu sunt considerate indispensabile sau cele care sunt disproporționate în raport cu valoarea cererii. Acest lucru este deosebit de important în cazul în care partea care a câștigat procesul este reprezentată de un avocat sau de un alt reprezentant al profesiei juridice, întrucât în hotărâre ar trebui să se acorde o rambursare a cheltuielilor de reprezentare numai în cazul în care acestea sunt proporționale cu valoarea cererii și s-au dovedit a fi necesare. Sub rezerva acestei principii, regula care trebuie aplicată, în temeiul articolului 16 din regulament, este că partea care cade în pretenții ar trebui să fie obligată, prin hotărâre, la plata cheltuielilor de judecată, care urmează a fi stabilite în conformitate cu legislația națională relevantă.

⁽⁴⁴⁾ A se vedea punctul 4.2.3 și considerentul 19.

CAPITOLUL ȘAPTE

Controlul jurisdicțional și căi de atac

7.1. Controlul jurisdicțional în cadrul procedurii europene cu privire la cererile cu valoare redusă

La articolul 18 din regulament se prevede controlul jurisdicțional al hotărârii pronunțate în cadrul PECVR. Se poate recurge la controlul jurisdicțional în cazul în care hotărârea se pronunță împotriva pârâtului și în favoarea reclamantului sau în cazul în care pârâtul a introdus o cerere reconvențională, iar instanța pronunță o hotărâre împotriva reclamantului.

7.1.1. Motive pentru solicitarea controlului jurisdicțional

Pârâtul sau, în cazul în care cererea reconvențională a condus la o hotărâre în favoarea pârâtului, reclamantul are dreptul să solicite controlul jurisdicțional al hotărârii pronunțate în cadrul unei PECVR înaintea instanței judecătorești competente din statul membru unde a fost pronunțată hotărârea atunci când:

- formularul de cerere sau citația la dezbateri orală i-au fost comunicate sau notificate printr-o metodă fără dovada primirii de către el personal, iar comunicarea sau notificarea nu a fost efectuată în timp util pentru a-i permite pârâtului sau, după caz, reclamantului să își pregătească apărarea, fără să aibă vreo vină în acest sens, sau

- pârâtul sau reclamantul nu a putut să conteste cererea din motive de forță majoră sau ca urmare a unor circumstanțe extraordinare survenite independent de voința acestuia,

cu condiția ca, în oricare dintre cazuri, pârâtul sau, după caz, reclamantul să acționeze prompt.

N.B.: Un control jurisdicțional în conformitate cu articolul 18 al hotărârii pronunțate în cadrul PECVR poate fi efectuat doar în statul membru în care a fost pronunțată hotărârea judecătorească, indiferent de locul în care hotărârea trebuie executată.

7.1.2. Rezultatele exercitării controlului jurisdicțional

În cazul în care calea de atac are câștig de cauză pe baza unuia dintre motivele enunțate în regulament, hotărârea este nulă și neavenită. În cazul în care calea de atac este respinsă, hotărârea rămâne executorie.

7.2. Căi de atac

În temeiul articolului 17, legislația națională a statelor membre prevede dacă există căi de atac împotriva unei hotărâri judecătorești în statul membru în care se pronunță hotărârea. În cazul în care se pot exercita căi de atac, regulile privind costurile care se aplică în cazul căii de atac sunt aceleași cu regulile care se aplică procedurii inițiale în ceea ce privește cererea.

7.3. Reprezentarea legală a părților în cadrul controlului jurisdicțional

Dispozițiile articolului 10 privind reprezentarea legală a părților în justiție se aplică procedurii de control jurisdicțional prevăzute la articolul 18 exact ca și în cazul procedurii inițiale privind cererea principală și eventuala cerere reconvențională, astfel încât părțile să nu trebuiască aibă un reprezentant în justiție pentru aceste proceduri. Trebuie văzut dacă acest lucru este valabil și în ceea ce privește o cale de atac împotriva unei hotărâri pronunțate în cadrul PECVR în conformitate cu dreptul procedural național. Acest lucru este deosebit de important în ceea ce privește obligarea la plata cheltuielilor, deoarece, în cazul căilor de atac, în temeiul articolului 17 alineatul (2), regimul cheltuielilor prevăzute la articolul 16 se aplică tuturor căilor de atac, în aceleași condiții ca în cadrul procedurii inițiale. În mod similar, articolul 16 se aplică procedurilor de control jurisdicțional în temeiul articolului 18. În acest sens, ar trebui să se aibă în vedere considerentul 29, conform căruia cheltuielile la plata cărora este obligată partea care cade în pretenții trebuie să fie proporționale cu valoarea cererii sau să fi fost necesare, inclusiv cheltuielile legate de faptul că cealaltă parte a fost reprezentată de un avocat⁽⁴⁵⁾.

⁽⁴⁵⁾ A se vedea, de asemenea, punctul 9.1.2.

CAPITOLUL OPT

Recunoașterea și executarea

8.1. Recunoașterea și executarea – principii generale

8.1.1. Eliminarea procedurii de *exequatur*

O hotărâre judecătorească pronunțată în cazul unei cereri principale sau al unei cereri reconvenționale în cadrul PECVR este executorie în statul membru în care a fost pronunțată și, în egală măsură, în oricare alt stat membru. În temeiul articolului 20, nu este necesară obținerea unei încuviințări a executării într-un stat membru și nu există nicio posibilitate de a se opune recunoașterii hotărârii pronunțate în cadrul PECVR⁽⁴⁶⁾. În orice caz, în statul membru care execută hotărârea nu se poate face nicio reexaminare pe fond. Hotărârea judecătorească este executorie, independent de existența unei eventuale căi de atac⁽⁴⁷⁾. Trebuie reținut, totuși, că o persoană care solicită executarea unei hotărâri pronunțate de o instanță în cadrul PECVR are opțiunea de a utiliza procedurile prevăzute în Regulamentul Bruxelles I.

8.1.2. Procedura de executare – legislația aplicabilă

În temeiul articolului 21, procedura de executare este reglementată de legislația statului membru în care aceasta are loc, sub rezerva dispozițiilor Regulamentului privind executarea, iar hotărârea

pronunțată în cadrul PECVR trebuie să fie executată în aceleași condiții ca o hotărâre judecătorească pronunțată în statul membru în care se solicită executarea.

8.2. Cerințele PECVR – procedura de executare

În temeiul regulamentului, pentru a demara procesul care ar putea duce la executarea hotărârii pronunțate în cadrul PECVR, persoana care solicită executarea ar trebui să obțină un certificat din partea instanței de origine, conform dispozițiilor articolului 20 alineatul (2); a se vedea, de asemenea, punctul următor. Conform articolului 21, un astfel de certificat trebuie să fie trimis autorității competente în materie de executare din statul membru în care are loc executarea, împreună cu o copie a hotărârii. Copia hotărârii trebuie să fie autenticată sau să îndeplinească condițiile necesare în vederea stabilirii autenticității sale în conformitate cu legislația statului membru care execută hotărârea. Același articol prevede în mod expres că partea care solicită executarea nu este obligată să aibă un reprezentant autorizat sau o adresă poștală în statul membru în care are loc executarea hotărârii, în afara unui eventual agent însărcinat de către partea respectivă pentru asigurarea procedurii propriu-zise de executare. De asemenea, această parte nu este obligată să ofere, în statul membru în care are loc executarea hotărârii, nicio garanție, cauțiune sau alt depozit înainte să aibă loc executarea.

⁽⁴⁶⁾ A se vedea, de asemenea, considerentul 30.

⁽⁴⁷⁾ A se vedea articolul 15 alineatul (1) și considerentul 25.

8.3. Utilizarea certificatului privind o hotărâre

8.3.1. Formularul D

Formularul certificatului privind hotărârea, formularul D, este prevăzut în anexa IV din regulament. Acest certificat trebuie să fie emis de către instanța care a pronunțat hotărârea judecătorească în cadrul PECVR, la cererea uneia dintre părți. O astfel de solicitare poate fi făcută la începutul procedurii, prin completarea spațiului prevăzut în acest sens la punctul 9 din formularul de cerere, formularul A, și, deși acest lucru nu este menționat în mod expres în regulament, în orice moment după ce hotărârea a fost pronunțată. Este de dorit ca persoana care solicită executarea unei hotărâri în temeiul PECVR să anticipeze că va avea nevoie de certificat și, astfel, să solicite instanței eliberarea acestui certificat cât mai curând posibil. În plus, instanța trebuie să completeze formularul cu multă grijă, dat fiind că acesta este documentul pe care se va baza executarea. În special, este important să se completeze toate informațiile relevante, astfel încât agenții însărcinați cu executarea efectivă și alți agenți care pot fi implicați, precum personalul unei bănci, de exemplu în cazul în care se menționează un cont bancar, să poată vedea și înțelege dispozitivul hotărârii, datele referitoare la persoana vizată și sumele acordate în hotărâre; în formularul D este prevăzut un spațiu pentru toate aceste elemente.

8.3.2. Regimul lingvistic al certificatului

Este posibil ca certificatul să fie tradus în limba statului membru în care are loc executarea, care, în temeiul articolului 21 alineatul (2) litera (b), va fi una dintre următoarele:

- limba oficială a statului membru respectiv;
- în cazul în care există mai multe limbi oficiale, limba care, în conformitate cu legislația din statul membru în care are loc executarea hotărârii, este limba de procedură a instanței judecătorești situate în locul în care se urmărește executarea sau
- o altă limbă pe care statul membru care execută hotărârea a indicat că este pregătită să o accepte.

Traducerea certificatului trebuie să fie efectuată de către o persoană autorizată să efectueze traduceri într-unul din statele membre.

Fiecare stat membru poate indica ce altă limbă sau ce alte limbi, dintre limbile oficiale ale instituțiilor Uniunii Europene, în afară de cea proprie sau de cele proprii, poate accepta în cadrul procedurii europene cu privire la recuperarea creanțelor cu valoare redusă. Persoana care solicită executarea este cea care trebuie să plătească traducerea certificatului. În principiu, nu există niciun motiv pentru care instanța să nu fie în

măsură să emită, în cazul în care i se solicită acest lucru, o versiune a certificatului într-o limbă corespunzătoare statului membru în care are loc executarea hotărârii, cu condiția să se cunoască acest stat membru. În practică însă, acest lucru nu ar trebui să prezinte prea multe dificultăți, dat fiind faptul că majoritatea informațiilor incluse în certificat sunt clare, iar formularul D este disponibil pe internet în toate limbile oficiale ale UE.

8.4. Refuzul și limitarea executării

8.4.1. Refuzul executării în circumstanțe excepționale

În temeiul articolului 22, instanța din statul membru în care ar trebui să aibă loc executarea hotărârii trebuie să refuze executarea hotărârii pe motiv că aceasta este ireconciliabilă cu o hotărâre pronunțată anterior într-un stat membru sau într-o țară terță atunci când:

- hotărârea anterioară a implicat aceleași părți, într-un litigiu cu aceeași cauză și îndeplinește condițiile necesare recunoașterii sale în statul membru care execută hotărârea; precum și
- incompatibilitatea hotărârii cu hotărârea anterioară nu a fost și nu ar fi putut fi invocată ca obiecție în cadrul procedurii judiciare din statul membru în care a fost pronunțată hotărârea judecătorească în cadrul PECVR.

8.4.2. Procedura de contestare a executării

Regulamentul nu prevede nicio procedură de contestare a executării hotărârii pe motive de incompatibilitate, aceasta fiind o chestiune care urmează a fi reglementată de normele de drept procedural din statul membru în cauză. În mod similar, este, de asemenea, posibil ca, în mod normal, instanța din statul membru respectiv să refuze sau să întrerupă executarea, în conformitate cu legislația națională, dacă și în măsura în care sumele la plata cărora a fost obligată partea care cade în pretenții în cadrul hotărârii PECVR au fost plătite sau hotărârea a fost respectată în alt mod.

8.4.3. Limitarea sau suspendarea executării

În temeiul articolului 23, în cazul în care partea împotriva căreia s-a solicitat executarea unei hotărâri pronunțate în cadrul PECVR a contestat hotărârea sau în cazul în care o astfel de cale de atac⁽⁴⁸⁾ este încă posibilă ori în cazul în care o parte a solicitat revizuirea hotărârii, în

⁽⁴⁸⁾ Cuvântul „cale de atac”, astfel cum este utilizat aici, trebuie înțeles ca incluzând o cale de atac împotriva hotărârii, în cazul în care o astfel de cale de atac este posibilă în conformitate cu legislația statului membru în care se află instanța care a pronunțat hotărârea, și o cale de atac pe motive de incompatibilitate, după cum se prevede în articolul 22 din regulament. Dat fiind că o revizuire în conformitate cu articolul 18 din regulament este menționată în mod expres la articolul 23, această situație nu trebuie înțeleasă ca fiind inclusă în sensul termenului „cale de atac” de la articolul 23.

conformitate cu regulamentul, instanța sau o altă autoritate competentă din statul membru în care are loc executarea hotărârii, poate, la cererea părții respective:

- să limiteze procedura de executare la măsuri asigurătorii, cum ar fi „înghețarea” unui cont bancar, a salariilor sau a indemnizațiilor;
- să condiționeze executarea de constituirea unei garanții care urmează a fi stabilită de către instanță; sau
- în condiții excepționale, să suspende procedura de executare, adică să suspende procedura pentru o perioadă de timp stabilită sau limitată.

8.5. Procedura de executare a hotărârii pronunțate în cadrul PECVR

8.5.1. Măsuri în vederea executării

Obținerea unei hotărâri și a unui certificat în cadrul PECVR reprezintă primul pas către executarea efectivă a obligației pentru care hotărârea a fost pronunțată. Pentru a se asigura respectarea obligației în cauză, trebuie luate măsuri suplimentare pentru a se asigura plata sau executarea în cazul în care persoana împotriva căreia s-a pronunțat hotărârea nu respectă în mod voluntar hotărârea, efectuând plata, luând măsuri sau renunțând la anumite acțiuni, caz în care este necesară adoptarea de măsuri efective de executare a hotărârii. În prezent, toate

aceste aspecte sunt reglementate de legislația și procedurile naționale ale statelor membre.

8.5.2. Autoritățile și agențiile competente pentru executarea hotărârii

Pentru a se asigura executarea hotărârii trebuie să se solicite autorităților sau agențiilor competente din statul membru în care are loc executarea hotărârii să ia măsuri de executare. Acest lucru poate implica trimiterea documentelor și a instrucțiunilor unei instanțe din aceste state membre, în cazul în care executarea este de competența instanței, sau direct agenților responsabili cu executarea, în cazul în care acceptă instrucțiuni directe în numele clienților care solicită executarea hotărârilor judecătorești. Detalii privind agenții de executare din statele membre, precum și informații cu privire la executarea hotărârilor judecătorești pot fi găsite pe site-urile de internet naționale interne, precum și pe site-urile de internet ale Atlasului judiciar european, RJE și pe Portalul e-justiție.

8.5.3. Probleme lingvistice – implicații practice privind executarea

O parte care dorește executarea unei hotărâri ar trebui să aibă în vedere faptul că problema limbii se poate pune atât din punct de vedere practic, cât și ca cerință judiciară. De exemplu, în cazul în care, în conformitate cu dreptul intern aplicabil executării hotărârilor, trebuie comunicate sau notificate documente într-un alt stat membru pârâtului împotriva căruia se solicită executarea, se aplică cerințele relevante în materie de limbă incluse în Regulamentul privind PECVR și în Regulamentul privind comunicarea sau notificarea. În plus, trebuie să se țină seama de faptul că instanțele, executorii judecătorești și alți actori implicați în executare trebuie să înțeleagă dispozițiile hotărârii judecătorești și ale certificatului pentru a putea efectua executarea în mod eficient. Acest lucru este valabil și în cazul persoanelor care pot fi implicate în executare ca părți terțe, cum ar fi personalul bancar și persoanele care se află în posesia unor bunuri ale persoanei împotriva căreia se cere executarea sau împotriva căreia se execută hotărârea.

CAPITOLUL NOUĂ

Dispoziții finale

9.1. Avocați

9.1.1. Nu există obligația de a recurge la un avocat în cadrul PECVR

Regulamentul privind PECVR nu merge până la interzicerea reprezentării părților de un avocat sau de un alt reprezentant al profesiei juridice; articolul 10 și considerentul 15 menționează doar că reprezentarea de către un avocat nu este obligatorie, astfel încât nicio normă în domeniu din legislația națională a unui stat membru nu este aplicabilă în cazul PECVR. În mod similar, articolul 21 alineatul (3) litera (a) precizează că, pentru executarea unei hotărâri pronunțate în cadrul PECVR, nu este obligatoriu ca o parte să aibă un reprezentant autorizat în statul membru în care are loc executarea hotărârii. Nu sunt incluși în această categorie agenții care realizează efectiv măsurile de executare în statul respectiv, cum ar fi „Huisiers de Justice”, „Deurwaarders” și „Messengers at Arms”.

9.1.2. Costurile aferente recurgerii la un avocat

O parte care intenționează să recurgă la un avocat care să o reprezinte într-o acțiune introdusă în temeiul PECVR ar trebui să aibă în vedere faptul că, chiar și în cazul în care cererea este acceptată și duce la pronunțarea unei hotărâri, există riscul ca instanța să nu dispună plata, de către cealaltă parte, a cheltuielilor aferente onorariului avocatului deoarece, în temeiul articolului 16, instanța nu acordă cheltuielile care nu au fost necesare sau cele având o valoare disproporționată în raport cu valoarea cererii. Considerentul 29, care invocă scopurile și obiectivele PECVR, inclusiv necesitatea de a asigura simplitatea și rentabilitatea, indică faptul că, atunci când stabilește costurile care sunt proporționale cu cererea, instanța ar trebui să țină seama de faptul că cealaltă parte, și anume partea în favoarea căreia a fost pronunțată hotărârea, a fost reprezentată de un avocat.

9.2. Informații și asistență

9.2.1. Informații – observații cu caracter general

Există, în Regulamentul privind PECVR, diferite dispoziții privind informațiile care trebuie puse la dispoziție de către statele membre cu privire la diferite aspecte ale PECVR. În temeiul articolului 24, statele membre li se cere să coopereze între ele, în special prin intermediul Rețelei judiciare europene în materie civilă, pentru a pune la dispoziția publicului larg și a cercurilor profesionale informații despre PECVR. Mai precis, conform articolului 25, statele membre sunt obligate să furnizeze Comisiei Europene informații cu privire la următoarele aspecte ale PECVR:

- instanțele competente să pronunțe o hotărâre în cadrul PECVR;
- mijloacele de comunicare acceptate de statele membre pentru a primi un formular de cerere în cadrul PECVR ;
- posibilitatea exercitării unei căi de atac și, dacă este cazul, termenul în care trebuie introdusă o cale de atac;
- limbile în care trebuie redactat un certificat privind o hotărâre pronunțată în temeiul PECVR pentru a fi acceptat în scopul executării;
- autoritățile competente în statele membre în ceea ce privește executarea, inclusiv dispunerea suspendării sau limitării acesteia.

De asemenea, statele membre trebuie să notifice orice modificare ulterioară a acestor informații. Comisia trebuie să pună aceste informații la dispoziția publicului. Acest lucru se realizează în special prin diverse site-uri de internet, printre care se numără site-ul Atlasului judiciar civil european și Portalul e-justiție, ale căror adrese sunt menționate la sfârșitul acestui ghid.

9.2.2. Informarea și asistența oferită părților

Pe lângă informațiile generale care urmează să fie puse la dispoziție cu privire la funcționarea PECVR, persoanele fizice urmează să fie sprijinite și să beneficieze de informații în diferitele etape ale procedurii, și anume:

- în temeiul articolului 11, părțile trebuie să beneficieze de asistență practică pentru completarea formularelor;
- în temeiul articolului 12, instanțele trebuie să informeze părțile, dacă este cazul, cu privire la aspectele procedurale;
- în temeiul articolului 14, instanțele trebuie să informeze părțile cu privire la consecințele nerespectării termenului stabilit de instanță.

De asemenea, trebuie reținut faptul că statele membre trebuie să se asigure că toate instanțele la care se poate introduce o cerere în cadrul PECVR au disponibil formularul de cerere, formularul A.

9.3. Revizuirea PECVR, inclusiv a limitei financiare

9.3.1. Revizuire – observații generale

Împreună cu alte instrumente ale UE, Regulamentul privind PECVR urmează să fie supus unei revizuii. Conform articolului 28, până la 1 ianuarie 2014, Comisia Europeană trebuie să prezinte un raport detaliat Parlamentului European, Consiliului și Consiliului Economic și Social. Acest raport ar trebui să analizeze funcționarea PECVR, să cuprindă o evaluare a modului de funcționare a procedurii în fiecare stat membru și să fie însoțit de propuneri de adaptare. Pentru a facilita acest proces, statele membre trebuie să furnizeze Comisiei informații privind funcționarea transfrontalieră a PECVR, inclusiv cheltuielile de judecată, rapiditatea procedurii, eficiența, accesibilitatea, cât și procedurile interne privind cererile cu valoare redusă din statele membre.

9.3.2. Revizuire – valoarea cererii

A fost dificilă stabilirea limitei superioare a valorii unei cereri introduse în cadrul unei proceduri UE transfrontaliere cu privire la cererile cu valoare redusă, astfel încât suma stabilită este, în mare măsură, rezultatul unui compromis între statele membre care au susținut o valoare mai ridicată și cele care doreau o sumă mai mică.

În această privință, este semnificativ faptul că unul dintre aspectele care trebuie luate în considerare atunci când va fi revizuit regulamentul este valoarea-limită a cererii în temeiul regulamentului; raportul care urmează a fi prezentat de Comisia Europeană în temeiul articolului 28 va conține o evaluare și, dacă este cazul, propuneri de adaptare a valorii-limită a cererii.

Documente de referință și linkuri

Portalul european e-justiție este un punct de intrare unic pentru toate informațiile pertinente referitoare la PECVR; responsabilitatea furnizării informațiilor despre PECVR este împărțită între statele membre și Comisia Europeană.

A) Formulare care trebuie utilizate în cadrul procedurii europene cu privire la cererile cu valoare redusă

https://e-justice.europa.eu/content_small_claims_forms-177-ro.do

B) Instanțele competente în statele membre pentru procedura europeană cu privire la cererile cu valoare redusă. Aflați ce instanță este competentă să soluționeze litigiul dumneavoastră în cadrul PECVR în statul membru care este competent în această privință.

http://ec.europa.eu/justice_home/judicialatlascivil/html/sc_courtsjurisd_ro.jsp#statePage0

Ghid practic privind aplicarea procedurii europene cu privire la cererile cu valoare redusă în temeiul Regulamentului (CE) nr. 861/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 iulie 2007 de stabilire a unei proceduri europene cu privire la cererile cu valoare redusă

Europe Direct este un serviciu destinat să vă ajute să găsiți răspunsuri la întrebările pe care vi le puneți despre Uniunea Europeană.

Un număr unic gratuit (*):

00 800 6 7 8 9 10 11

(*) Informațiile primite sunt gratuite, la fel ca și cea mai mare parte a apelurilor telefonice (unii operatori și unele cabine telefonice și hoteluri taxează totuși aceste apeluri).

© iStockphoto, Corbis, Imageglobe

© Uniunea Europeană, 2013

Reproducerea textului este autorizată cu condiția menționării sursei

Printed in Belgium

TIPĂRIT PE HÂRTIE ÎNĂLBITĂ FĂRĂ CLOR ELEMENTAR (ECF)

Adresă de contact

Comisia Europeană
Direcția Generală Justiție
Rețeaua Judiciară Europeană
în materie civilă și comercială
just-ejn-civil@ec.europa.eu
<http://ec.europa.eu/justice/civil>

Oficiul pentru Publicații

Rețeaua Judiciară Europeană
în materie civilă și comercială

ISBN 978-92-79-29859-2

9 789279 298592

doi:10.2838/42008